

איצרות התפילות

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

י"ג בחשוון תשפ"ז | שבת קודש | גליון 224

פרשת לך לך

מן העליונים חכם בעינינו שמואל'ל שליט"א

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ר"ת
ירושלים	17:22	18:02	18:32
חיפה	17:41	18:01	18:32
באר שבע	17:42	18:02	18:30
תל אביב	17:40	18:00	18:30
			19:07

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדריקא

יום ראשון - י"ד חשוון

יד. רבי אברהם אלימלך, האדמו"ר מסטולין קרלין, תש"ג | רבי אברהם יצחק מחסלאוויטש, מח"ס משכיל לאיתן | רבי יונה אליהו, רב שמונת נוה עמל הרצליה, תש"נ

יום שני - ט"ו חשוון

טו. רבי אברהם ישעיהו קרלין, החזון אי"ש, תש"ד | רבי לייב בעל יסורים, תקצ"ו, קבור בצפת | רבי יהודה לאון פטילון, התשל"ה | מתתיהו בן יוחנן כהן גדול, קבור במודיעין | רבי אשר בן רבי יחיאל, הרא"ש | רבי יצחק אלגאזי

יום שלישי - ט"ז חשוון

טז. רבי אלעזר מנחם מן שך, ראש ישיבת פוניבז', התשס"ב | רבי אברהם ישמעאל חי סאנאנוויי | רבי בן ציון קואניקה, עורך המאסף | רבי חיים פינטו השני | רבי יוסף טוסייד מירושלים, תשל"ט

יום רביעי - י"ז חשוון

יז. רבי בנימין זאב חשין, מזקני החסידים בירושלים, התשמ"ט | רבי מנחם מנדל, בעל אהבת שלום מקוסוב, תקפ"ו | רבי משולם זוסיא טוורסקי, האדמו"ר מצ'רנוביל, תשמ"ח | רבי ראובן כץ, רבה של פתח תקוה, מח"ס דגל ראובן, תשכ"ד | רבי יוסף פריבר, ראש ישיבת חיכל התלמוד ת"א | רבי יעקב הורוביץ, ר"י אופקים, תש"ע

יום חמישי - י"ח חשוון

יח. רבי נחום פרצוביץ, ראש ישיבת מיר, תשמ"ז | רבי ראובן ביתאן, דיין במונקין | רבי רפאל ברוך טולידאנו, מח"ס קיצור שלחן ערוך, תשל"א | רבי אברהם רואניס הזקן, חמיו של המשנה למלך | רבי יעקב פרידמן, האדמו"ר מהוסיאטין | רבי ישועה ראזון, מחכמי ירושלים | רבי מאיר דוד כהנא הי"ד, תשנ"א | רבי ציון ביתאן, ראב"ד טריפולי, תשט"ז | רבי נחום פרצוביץ, ראש ישיבת מיר, תשמ"ז | רבי משואל דיקמן, אב"ד חיפה

יום שישי - י"ט חשוון

יט. רבי ישועה עטייה, מחו"ר פורת יוסף, תשמ"ח | רבי שמשון ב"ר משולם מזבז', ת"ר | רבי סאסי מעתוק כהן יחונתן, מג'רבא, מח"ס ברכת ה', תרס"ה | רבי אהרון ברנשטיין, ראש ישיבת חיי עולם, תשנ"ה | רבי דוד הכהן, מתלמידי הרב שרעבי, וממקובלי ישיבת נהר שלום | רבי דב יפה, זקן המשגיחים, תשע"ח

יום שבת - כ' חשוון

כ. ר' אברהם ב"ר יצחק מח"ס האשכול, ד'תתקמ"ט | כמוהו"ר ראש עדה הממונים ברנו מרדכי שרעבי (בן מרים), מייסד וראש ישיבת נהר שלום, תדש"ס | רבי משה נתן נטע למברגר, אב"ד מאקווא קרית אתא, תשמ"ג | רבי אבא יהודה דהאדא, מחכמי ג'רבא, תרנ"ח | רבי נסים כהן השני, ראב"ד ג'רבא, מח"ס מעשה נסים, תשכ"ג | רבי אברהם סופר, מח"ס אברהם אוהבי | רבי שלום מקניקא | רבי מרדכי צוקרמן, לב מרדכי, תשס"ד

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הצבת לספרי תורה, תפילין ועיבודי בקידוש של ב"ר שליט"א וכן כל ספרי מ"ר

שלוחה 5

לעריכת אוברות

בארחות צדקיים של אברכי ירבעי הישיבה כולל סעודת דרכי תורה וקידוש כולל תיעוד שישלח אליהם בראש השנה

שלוחה 7 או בראש השנה

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנעדר מדי יום ע"י מ"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 או בראש השנה

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לגייס ללא קביעת תור מראש

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקחוד ללא שניות טיפוסים שלוחה 7

כול לאברכים מציינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתו

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבט או ריכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים

נינו להקדיש לע"ז

תהלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התורה ח לילדים שלוחה 8

חלקת ספר

הואר הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת התלכה

הזמית כ-2 דק של הלכות יש לעלות בקשה בדואר

בית הרה"א

שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה

לכבוד תפילות תפילות ושיעורי תורה שלוחה 9

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

לידתו של מנהיג

"ויקח תרח את אברם בנו ואת לוט בן הרן בן בנו ואת שרי כלתו אשת אברם בנו, ויצאו איתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד חרן וישבו שם."

אחרי שאברהם אבינו ניצל מאור כשדים, תרח עבר עם משפחתו ל'חרן' כדי שלא להיות בחברת הרשעים שב'אור כשדים'. זה כעצם אחד ליד השני, זה לא רחוק. 'אור כשדים' היום זה 'אורפה'.

כשאברהם אבינו נולד, באו החוזים בכוכבים, ואמרו למלך נמרוד: 'אנו רואים ארבעה כוכבים גדולים מארבע רוחות השמיים שנלחמים יחד, ובא כוכב אחד קטן עלה מן המזרח, ובלע את כל הארבעה... זה סימן שעתידי להיוולד בן אחד מאיתנו שימרוד בך'. שמע את זה נמרוד ופחד מאוד.

אומרים שמיד כשנולד אברהם אבינו, נאלץ להסתתר מתחת האדמה 13 שנה. כשהיה תינוק, גדל שם לבד.

כשאשתו של תרח הייתה בהריון, אמר לה: שמעי, אני רואה שאת בהריון, יש לך כך וכך, ונמרוד ציווה: כל מי שבהריון צריך להרוג את הילד, אין מה לעשות. היא לא רצתה להרוג אותו, אבל תרח היה חסיד גדול של נמרוד, עושה עבודה זרה, היה לו בית חרושת לפסלים. מה יעשה עכשיו? היא הייתה בהריון, הביאו לבדוק לה את הבטן, אבל לא הצליחו, כי הקדוש ברוך הוא היה מעלה את הוולד למעלה, וכשלוחצים למעלה, היה יורד למטה. ואז כשהיא הייתה צריכה ללדת, הלכה לאיזה מקום במדבר וילדה אותו וטיפלה בו איזה יום אחד, ואמרה לו: תשמע, אני לא יכולה לעשות כלום, אבל מי שברא אותנו הוא יטפל בך. והחביאה אותו ונתנה לו מה שאפשר והלכה. מהשמיים שלחו לו מלאך והיה נותן לו לאכול ולשתות. והוא גדל ובמשך כמה ימים נהיה כמו בחור בגיל 20.

ילד קטן מול מלך גדול

אברהם אבינו היה כבר מדבר, חכם, ופיקח. אמא שלו באה לראות אחרי איזה שבוע-שבועיים מה הולך עם הבן שלה, רואה שם בחור בגיל 20. אומרת לו: תגיד לי, אתה מכיר, היה פה איזה תינוק אחד?? אומר לה: 'זה אני...היו לה סימנים כדי לזהות אותו, ומיד אמרה 'כן, זה אתה. איך גדלת ככה?'

אמר אברהם: 'הקדוש ברוך הוא, מי שברא את השמש ואת הירח, את השמיים ואת הארץ, הוא ברא אותי והוא נתן לי מזון וכל מה שאני צריך', אמרה 'מה שאתה אומר!?', היא פחדה פחד נורא, ראתה איך הוא מדבר,

אברהם אמר לכולם: 'סליחה, הקדוש ברוך הוא ציווה אותי ללכת'. הוא לא שואל שאלות.

אמרו לו: 'לאיפה?' אומר: 'לא יודע, הקדוש ברוך הוא אמר לי ללכת, מי שרוצה, יבוא, לא רוצה, לא צריך לבוא, אף אחד לא צריך לבוא'. אמרו לו - 'אבל תשמע, יש לך פה עסקים לרוב, וכולנו תלמידים שלך, מה נלך, איפה נלך? אתה הרבי, אתה המורה'.

אמר להם: 'הקדוש ברוך הוא אמר לי 'לך לך מארצך וממולדתך', אין מה לעשות... מי שרוצה, יבוא עם אברהם'.

היה חלק גדול שהיו הולכים אחריו, אנשים נשים וטף, שום דבר לא מעניין אותו, אלא רק 'השם צבאות אשרי אדם בוטח בך'.

הקדוש ברוך הוא יודע מה טוב לך

איך אומר הפלא יועץ בספרו ערך 'ביטחון', שביטחון אינו האמונה שהשם יעשה בדיוק את מה שאנחנו רוצים או שלא יקרו לנו דברים רעים. הוא מסביר שאם אדם יבטח בצורה כזו, תוחלתו עלולה להתאכזב, שהרי אנו רואים במציאות שגם צדיקים גמורים סובלים ומדוכאים בייסורים.

אלא אומר הפלא יועץ, עיקר הביטחון הוא שיבטח בהשם ש'כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד', כי אדם רואה וחושב 'אני רוצה את זה', אבל אתה חושב שזה טוב, והקדוש ברוך הוא יודע מה טוב לך. ככה יהיה הביטחון של הצדיקים בהשם.

המבריה הצדיק

אתם יודעים שהיה לפני 50 שנה או יותר, בזמן ה'שאה' המלך של פרס, ואחר כך בא 'חומייני' ותפס את השלטון, והמצב היה לא פשוט. הייתה איזו משפחה אחת מ'אספאה' יהודים שהיו עשירים מופלגים, היו להם חנויות של זהב. החיילים של 'חומייני' נכנסו לעסק, הרגו את ראש המשפחה, אשתו נשארה אלמנה לבדה. ידעה שאם היא לא בורחת ועוזבת את הכל, היא ובניה גם כן ילכו לאיבוד. ארזה כל מה שכללה, החליטה לברוח לארץ ישראל.

נתנה חצי מכל מה שנשאר לה לאיזה גוי אחד שהוא מבריה אותם, שייקח אותם על גמלים וחמורים, יוציא אותם לגבול טורקיה, ומשם היא תבוא לארץ. בדרך באו שודדים, היו לה קצת אבנים טובות ממה שבעלה השאיר, וגם קצת כסף, גנבו לה הכל.

והבינה שזה הילד שאומרים עליו שלא מפחד מאף אחד, לא נמרוד ולא מאף אחד. ואז שלח לו נמרוד אנשים כדי להביא אותו, אך אמר להם אברהם: 'תלכו בחזרה, אני לא בא אליך'. ועוד לפני שהם הגיעו בחזרה אל נמרוד, הוא כבר היה אצל נמרוד, נכנס שמה, צעק עליו, נתן לו שאגה ואמר 'מי אתה בכלל? שקרן, רמאי, רשע, מקול של ילד קטן, בריה קטנה, אתה מפחד? אתה שקרן, אתה כוזב, יש בורא אחד לעולם!'

אברהם אבינו זכה אחר כך להכניס אלפים תחת כנפי השכינה. כתוב "ותהי שרי עקרה אין לה ולד", אין לה

עונג שבת

ולד, אבל יש לה נשמות. כל פעם היו מולידים נשמות, והיו מביאים אותם תחת כנפי השכינה. והנשמות האלה שמוליד אברהם, היה מוציא את הזוהמה של הטומאה מנשמות הגרים, ושם להם נשמה שהוא הוליד אותה, פלא פלאות.

לעזוב את האימפריה...

אחר כך אומר לו הקדוש ברוך הוא: "לך לך", אחרי שהוא הקים אימפריה אדירה ב'חרן', אז הוא אומר לו: "לך לך מארצך וממולדתך... אל הארץ אשר אראך". בחרן היו לו חנויות, בתי חרושת, מה לא היה לו שם? היו לו ישיבות, היה לו את אליעזר 'דולה ומשקה' מתורת רבו. ואומר לו הקדוש ברוך הוא: "לך לך".

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור
הדף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

פגשתי אותך בעולם העליון וראיתי שאת נכה. אמרתי: 'אישה לא מתאים לה להיות נכה, כי היא צריכה ללכת, לבוא, לטפל בילדים'. אמרתי, 'אני בן תורה, כל הזמן יושב לומד, אני ייקח את זה עליי וייתן לאשתי את הבריאות', אבל עכשיו שאת לא רוצה אותי, זה שלך קחי את זה, ושלוש על ישראל'.

כן, ככה זה הולך. שהקדוש ברוך הוא לא יביא אותנו לא לידי ניסיון ולא לידי ביזיון, כל מה שהקדוש ברוך הוא נותן הכל טוב.

יסורים ששווים ממון

היה יהודי אחד, היה לו בית מרוזח שהיה חוכר מהפריץ. הוא לא תמיד שילם בזמן, לפעמים באמצע החודש אחרי שבוע-שבועיים. יום אחד הפריץ היה צריך לנסוע, ושם במקומו מישוהו אחר ממונה, והוא היה אדם קשה מאוד והיה אומר: 'מה זה, לא הביא כסף בזמן?', והיה מכה אותו בשוטים. המסכן קיבל מכות במשך שמונה חודשים.

כשחזר הפריץ, סיפר היהודי לפריץ מה עשה לו המחליף. אמר לו הפריץ: 'על כל מה שציער אותך, תקבל עכשיו הרבה זהובים על כל מכה. בא היהודי לבית, ואומר לאשתו: חבל שלא קיבלתי עוד מכות... כי כל מכה שווה הרבה כסף'.

תמיד תהיה בעליה...

ראש הישיבה אומר על הפסוק: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך", האדם צריך תמיד ללכת, להיות במצב של הליכה, לא לעמוד דום במקום, דורך במקום. מה פתאום. אלא מוסיף והולך והולך. אם אדם לא הולך, זה סימן שהוא יורד. אדם עומד - זה 'יורד'. לכן צריך להמשיך, "לך לך".

היה אחד שחלם שהמלך עלה עד אמצע הסולם אבל לא הגיע למעלה. התעורר, והיה פוחד.

הלך למלך, הוא אהב את המלך, אמר לו: 'חלמתי עליך שאתה הגעת עד אמצע הסולם'. המלך שמח, נתן לו מתנה. 'כי אם אני עולה, זה טוב, כי יש לי עוד הרבה לעלות, תודה רבה, חלום טוב חלמתי, ונתן לו מתנה גדולה, הרבה כסף'.

לו סטירת לחי. כתוב "מי שסוטר לועו של חברו, כסוטר פני שכניה. היה לו צער גדול.

לימים נפטר אותו צדיק, אמרו לו: אתה נקי, אבל יש עליך את הכתם של הסטירה, נתת לחבר שלך סטירה. יש לך שתי אפשרויות: או תיכנס לגיהנום לקצת 'פוליש', או תחזור ב'גלגול'. לא רצה, אמר שהולך לגיהנום. אבל שמה אש שורפת ומתלקחת, איזה ייסורים... חזר לאחוריו ואמר: 'תשמע, אני רוצה לבוא בגלגול'. אבל הוא פחד שעוד פעם ייתן סטירה, אמר לבית דין שהוא מוכן לבוא בגלגול בתור כפרה, שיוולד עם יד קטועה, בלי יד. וככה הוא נולד, בלי יד, כל ימיו היה כזה נכה מסכן. היה לו כל הזמן שאלות: 'למה הוא נולד ככה?', היו לו שאלות, הוא לא ידע, והיה קשה לו. עד שראה אותו אחד מגדולי ישראל, ואמר לו: אני אגיד לך, אתה ביקשת את זה מהשמיים'.

אמר לו הרב שלום שבדרון לאותו רווק: 'הכל זה השגחה עליונה, לא סתם נשמות כאלה צריכים לסבול, אל תחשוב שזה 'הקללה', אלא הכל מהשמיים, זה ניסיונות, הכל מידו יתברך'.

האברך שלקח על עצמו את העונש

אחד מגדולי ישראל, הציעו לו שידוך והוא היה קצת ברגל צולע. כשנפגשה איתו הבחורה, ראתה אותו שהוא קצת צולע, אומרת לאבא שלה שהיא לא רוצה, לא יכולה לעמוד בזה, לא מוכנה. אמר לה: טוב.

הראה לה החסיד תמונה שהוא הולך נורמלי, והיא צולעת. אומרת לו: מה קרה? למה זה כך?, אמר לה: אין שום בעיה שלא נתחתן, אבל מה?, אני כבר

אמרה: 'לא משנה, אני ממשיכה'. היה להם לעבור דברים לא פשוטים, היו צריכים לעבור כל מיני מקומות מסוכנים, גשרים, חבלים, נהרות. הנעליים נהרסו, אין כלום, והיו צריכים ללכת על אבנים, והכל דוקר. ויש למטה תהום, והם עוברים על גשרים צרים. כל פעם המדריך הגוי היה אומר להם: 'אם אתם לא עוברים, אני הורג אתכם. מהר!'

לבסוף הגיעו לגבול טורקיה. קרא המדריך ואמר לה: 'תדעי לך, אני לא גיליתי לך, אבל אני יהודי. התנהגתי אליך קשה, כי ידעתי שאם לא אאיים עליכם שאני אהרוג אתכם, אתם לא תוכלו לעבור ולשרוד את זה, אבל אני אוהב אתכם. עכשיו קחי בחזרה את כל הכסף שנתת לי, חצי מהרכוש נתת לי, הנה קחי את הכל, תלכי לארץ ישראל. תדעי, שזה הכל מעילת העילות וסיבת הסיבות, אשריך שזכית לעמוד בניסיון'.

כתוב "נתת ליראיך נס להתנוסס" (תהילים ס"ו), ניסיון זה 'התרוממות'. הרי לקח לה את החצי של הרכוש שהיה לה, אך אחרי שצלחה את הנסיון אמר: 'כל החצי שנתת לי, שלך. אני לא צריך את זה, אני יהודי, שמחתי להעביר אתכם, תלכו לארץ ישראל'. אומרים שיש לה היום בנים, בנות, ומשפחות גדולות.

הסיבה שנולד אדם קטוע יד

היה פה הרב שלום שבדרון, שהיה גר ב'שערי החסד', והיה נותן בלילות החורף כמו עכשיו, כל ליל שבת דרשה גדולה. הכל מלא מפה לפה. היה לו דברים מצחיקים והיה מוסר שאין כמוהו.

היה יהודי אחד שהיה רגיל לבוא אצלו והיה בוכה, אומר לו: 'כבוד הרב אין לי שידוך וגם לאחים שלי הגדולים'. אומר שאבא שלו קיבל איזה קללה מאחד הגדולים בחוץ לארץ שאמר לו: "בגלל שציערת אותי, אף אחד מהבנים שלך לא יתחתן". אז הוא היה בוכה...

אמר לו רבי שלום שבדרון: 'אני אספר לך סיפור. היה יהודי אחד צדיק שיום אחד חברו הרגיו אותו והוא נתן

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידתו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

תיקון הנפטרים

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוחה 7 03.5520004

משולחן המלך

הביטחון שאדם בוטח בה: דרגה ראשונה - "עוזר": כשאדם עושה סיבה או פעולה כלשהי מצידו (כגון אדם שמצבו הבריאותי ירוד והוא עושה השתדלות רפואית), והוא בוטח שה' יעזור לו. על דרגה זו נאמר "עוזר" - אתה עושה השתדלות, וה' עוזר לך.

דרגה שנייה - "מושיע": אדם שלא עושה מאומה מצידו, ובכל זאת הקדוש ברוך הוא מושיע אותו בלא שום סיבה טבעית.

דרגה שלישית - "מגן": הדרגה הגבוהה מכולן, כשאדם עושה לפעמים פעולה שהיא כביכול נגדית לטבע ולשכל האנושי, ומוסר נפשו ונכנס לסכנה בעבור כבוד ה', ובכל זאת הוא בוטח בקדוש ברוך הוא שה' יהיה 'מגן' בעדו.

השכר הגדול של בעל הביטחון

אברהם אבינו בטח בה' בתכלית הביטחון, ומסר את עצמו לסכנה עבור קידוש ה' כשהלך להילחם כנגד ארבעת המלכים כדי שלא יחללו את שם ה'. לכן אמר לו הקדוש ברוך הוא: "אל תירא אברם אנכי מגן לך" - להושיעך מכל הסכנות שלא ישלח בך מאומה, ו"שְׁכָרְךָ הַרְבֵּה מְאֹד" על גודל הביטחון הזה. ועל כן מסיים הכתוב בחתומות הברכה: "ברוך אתה ה', מגן אברהם" - לא נאמר 'עוזר אברהם' ולא 'מושיע אברהם', אלא 'מגן אברהם', ביטחון גודל ביטחונו.

על דרגה זו נאמר: "קוה אלה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה'". השכר הגדול ביותר שיוכה לו בעל הביטחון הוא, שהקדוש ברוך הוא יחזק ויאמץ את לבבו ויהיה לו ביטחון עוד יותר ועוד יותר. לא שייך לומר שהקדוש ברוך הוא ישפיע לו עשירות גדולה כדי שלא יזדקק עוד לביטחון, שהרי בעל 'חובות הלבבות' אומר 'שמירת הביטחון עולה בערכה על כל דבר'. אפילו מי שבידו לייצר זהב, חושש כל ימיו משודדים ושופכי דמים, אבל בעל הביטחון יש לו מנוחת הנפש, אינו מפחד מאף אחד ואין לו דאגה. לכן השכר הגדול ביותר של

גדול, אבל גם קמצן גדול. ראה אותו רבי פנחס מקוריץ יום אחד ביום כיפור, מה זה מתפלל... ואחר כך הלך עם העניים, וכשכולם יושבים להגיד 'תהילים', היה יושב ואומר איתם 'תהילים' מילה במילה.

קרא לו ואמר: 'אתה יודע שעכשיו יש מלחמה, הצבאות של אוסטריה עם אלה וכולי, יש מלחמה קשה, ומה אתה אומר על זה שרצו לקחת חיילים מהצבא של 'חיל רגלי' להיות 'טייסים', ואלה של ה'טייסים' רוצים להיות 'חיל רגלי', רוצים לעבור צבאות וכו'.

אמר לו: 'כבוד הרב, עכשיו זה 'כיפור', ואתה אומר לי 'מלחמות', 'לעבור צבאות'!'

אומר לו: 'לא, זה עניין שאני רוצה לדבר איתך. אתה שייך ל'חיל חסד' - ל'חיל העשירים', שעושים חסד ונותנים צדקות, ופתאום נהיית אצל העניים? מה אתה רוצה להיות ב'חיל של העניים? הולך יושב קורא תהילים? הקב"ה לא צריך את ה'תהילים' שלך, הקב"ה רוצה את הכסף שתיתן לשיבות. מה שאתה עושה זה הקדוש ברוך הוא לא צריך'. אמר לו: 'קיבלתי מה שאמרתי'. ובאותו יום, 'יום כיפור', דרש רבי פנחס ועשה מגבית גדולה, והוא נתן הון עתק, הוציא ממנו הרב הון עתק. אמר: 'עכשיו זה חס, עכשיו ניקח את הכסף.. שמחר לא יהיה דבר אחר'..

ארבע דרגות באנשי ביטחון

הקדוש ברוך הוא אומר לאברהם אבינו: "אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד".

אומר הגאון מוילנה: מצינו שאנו אומרים בתפילה: "מלך עוזר ומושיע ומגן". מה כפל הלשון הזה 'עוזר', 'מושיע', 'מגן'? אלא, אלו כנגד שלוש דרגות בדרכי

שמע את זה השכן שלו, אמר למלך: 'חלמתי עליך שעלית עד הסוף למעלה', ונתן לו המלך מכות... כי אם הגעת לסוף, נותר לי רק ליפול...

הטעם למידת החסד של אברהם

אומר רש"י "ואעשך לגוי גדול" - זה שאומרים בתפילה "אלהי אברהם". "ואברכך" - זה שאומרים "אלהי יצחק". "ואגדלה שמך" - זה שאומרים "אלהי יעקב". המדרש ממשיך ושואל: אם שלושת האבות נזכרים כאן, יכול יהו חותמין בכולן? האם נחתום את הברכה במילים "ברוך אתה ה' מגן אברהם, יצחק ויעקב"? תלמוד לומר: "והיה ברכה" - מלמד שבך חותמין ולא בהם. כלומר, הברכה מסתיימת אך ורק בשמו של אברהם: "מגן אברהם".

אברהם אבינו היה בן 'נח' כשמות 'נח', כלומר היה בגיל 58 כשמת נח.

אמר לו אברהם: תגיד לי, כשירדת מהתיבה, איך שרדתם את כל התיבה הזאת הרי הכל היה מותהפך, התיבה הייתה מתגלגלת במים, עליונים למטה, תחתונים למעלה, וכל כך הרבה עבודה היה לכם?

אמר לו נח: 'בזכות החסד שעשינו שרדנו. זה רעב, וזה רוצה ככה, וזה ככה, והצלחנו לאט לאט'.

שמע את זה אברהם ואמר: 'החסד, אני לוקח אותו, חסד זה דבר גדול, אברהם איש החסד'. לכן אמר לו: 'בן חותמים', כל הגאולה עכשיו תהיה בזכות ה'חסד'. לעשות חסד לזולת. כמו חסד - אין בעולם, החסד זה דבר גדול, אבל תלוי אידך.

למשל: הקב"ה נתן לאדם עושר שיעשה צדקות, מצוות, מעשים טובים, יחזיק עניים, יחזיק ישיבות, נתן לו עושר גדול. יש עניים שאין להם, והם לומדים תהילים, הם קוראים, ומה השם ייתן להם - ייתן להם. ויש חכמים, שלומדים תורה. כל אחד מה שהשם נתן לנו, סימן שזה התיקון שלו.

ה' לא צריך את התהילים שלך!

היה אחד מהעשירים הגדולים ב'פולניה', שהיה עשיר

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

החיים יום רבינו ב' באב תשס"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יחזק"ל ע"נ

יקירך פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני חז"ר יחזק"ל שופע לשפעה סביבה
הצליח פרנסה טובה וכשפוע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
אחריות ימים ושינים בטוב ובבעיות הכל מידי דמיטוב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפי של מו"ר הרב בנימו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
דעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

דירה מלאה אוצרות

לא עברו שבועיים, ופוגש את השומר הזה אדם עשיר ברחוב ושואל אותו: 'כמה אתה מרוויח ליום במאפייה?'. ענה לו השומר: 'כך וכך לירות'. אמר לו העשיר: 'בוא תעבוד אצלי ואתן לך 20 לירות בכל יום! העבודה קלה הרבה יותר מהמאפייה, אלא שכדי להגיע אליה אכסה את עיניך במטפחת שלא תדע איפה הבית, ואחר כך אוציא אותך מכוסה עיניים'. הסכים השומר.

הכניס אותו העשיר לתוך מרתף בביתו ופתח את עיניו, והנה המרתף מלא אוצרות, מטבעות זהב, נחושת ומרגליות. אמר לו העשיר: 'תפקידך לספור ולסדר לי את המטבעות, ומשכורתך תהיה 20 לירות ליום'.

עבד השומר במקום ימים רבים והרוויח ממון רב, אך לא ידע היכן המקום נמצא. כעבור זמן מה נפטר אותו עשיר שהיה ערירי, והבנקים הוציאו את ביתו למכירה פומבית בלא שאיש ידע על המרתף והאוצרות שבתוכו. קם אותו שומר, הציע על הבית את המחיר הגבוה ביותר וקנה אותו. ואז התעשר עושר אדיר כפי שהבטיח לו רבי צמח צרפתי. ובכדי שלא יכירו אותו, עזב את טונים, נסע ל'טורקיה' והפך שם למליונר מופלג.

כל הוצאותי עליי

כשרבי צמח צרפתי עבר את גיל 70, ביקש לעלות לארץ ישראל ובדרכו עבר ב'טורקיה'. עשו לרב כבוד מלכים. שמע על כך אותו עשיר גוי ושאל: 'למי עושים כבוד?'. אמרו לו: 'לרב צמח צרפתי'. אמר העשיר: 'כל העושר שלי הוא בזכותו!'.

ביקש העשיר לעשות לכבוד הרב מסיבה מפוארת בגן היפה ביותר, עם האוכל הטוב ביותר. הוא פנה לרב הראשי של 'טורקיה' ואמר לו: 'אתה תביא אוכל כשר למהדרין וטבחים מיוחדים, ואני אשלם את כל ההוצאות'.

תמחו החכמים מה לגוי ולזה, ואמר העשיר שהוא מבקש לדבר עם הרב צמח צרפתי בארבע עיניים. כשנפגשו, שאל העשיר את הרב: 'אתה מכיר אותי?'. אמר לו הרב: 'לא'. אמר לו: 'תסתכל עליי, אתה זוכר גוי אחד שפתח לך את הדלת במאפייה וברכת אותו שידע עושר?'. אמר לו הרב: 'זה אתה?!'. אמר לו הגוי: 'כן! ועכשיו קעת שאתה עולה לארץ ישראל, אני אתן לך את כל הכסף שתצטרך, אבנה לך ישיבה ואתן לך צ'קים בנקאיים, וכל מה שתזקק לו - תפנה אליי'.

ראה מה כוחה של ברכת חכם ומסירות נפש של רב למען התורה!

בעל הביטחון הוא, שה' יחזק ויאמץ את לבבו לקוות אל ה' שוב ושוב.

קבלת עושר תמורה הדלקת נר

מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל היה מסביר את הפסוק "אנכי מגן לך שכרך הרבה מאוד": "אנכי" זו התורה, שנאמר בה "אנכי ה' אלהיך". התורה מגינה ומצילה את האדם, מגינה עליו מכל חולי, מכל מחלה ומכל צרה שלא תבוא. והיה חכם עובדיה יוסף מספר מעשה שהיה בטונים עם אחד הגאונים הגדולים, רבי צמח צרפתי זצ"ל (המוזכר בספר 'שם הגדולים' להחיד"א).

רבי צמח היה מתמיד עצום בתורה. לילה אחד, שהיה ליל קור עז, נכבה הנר בחדרו ולא היה לו מאיפה להדליק אש, אך מרוב תשוקתו ללמוד לא יכל להפסיק. שוכנת הייתה שם מאפייה של נחתום גוי, והיה גוי שומר היושב בפתחה. ירד אליו הרב ואמר לו: 'תשמע, אני רוצה ללמוד ואין לי נר, אתה יכול לתת לי אש?'.

אותו שומר קם משנתו בקושי רב. על הפתח הייתה מותקנת דלת כבדה מאוד עם משקולות שהצריכה מאמץ אדיר להזזתה. אף על פי כן, קם השומר, פתח את הדלת והדליק לרב את הנר. הרב חזר לחדרו, אך כעבור כמה צעדים נכבה הנר שוב. מרוב אהבתו לתורה חזר הרב אל השומר ואמר לו: 'דחילאק' - אנא הדלק לי את הנר שוב, כי נכבה לי'.

אמר לו השומר: 'כבוד הרב, אני באתי לכאן לישון ואתה מעיר אותי, מחר לא אוכל לעבוד והדלת הזו כבדה מאוד'. אמר לו הרב: 'אם תעשה זאת למעני כדי שאוכל ללמוד, אני מבטיח לך שתהיה עשיר מופלג!'.

אמר לו הגוי: 'כך? אני מאמין לכל מילה שלך!'.

קם השומר ואמר: 'עכשיו לא רק שאדליק לך את הנר, אלא אלך איתך עד הבית כדי שלא יכבה בדרך'. וכך עשה.

צדיק באמונתו יחיה
דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאברכי המוסדות

"לך לך מארצך ובית אביך"

פרשה זו מלמדת אותנו איך יהודי צריך לנהוג פה בעולם הזה, אברהם אבינו אבי האומה היהודית הראשון שהכיר את השם יתברך אחרי שחקר והגיע אל חקר האמת, והחל לפרסם בעולם את יד השם כמה שהיא מנהלת את הכול, והצליח לגייס מאה שמונים אלף אנשים שעזבו את עבודה זרה שלהם ובאו בצילו של אברהם אבינו וקירב אותם להשם יתברך, כל כך עמל וטרח, והנה הגיע היום שבו אומר לוו הקב"ה לך מפה אל ארץ אשר אני יראה לך, אברהם אבינו יכל לשאול שאלות את השם יתברך זה מה שאתה נותן לי תודה על כל מה שפירסמתי אותך בעולם עד שהצליח להרים קהילה ואומר לו השם תעזוב את הכול תלך למקום ללא מוצא אולם אברהם אבינו לא שאלות כי הוא מבין שתפקידו בעולם הזה היא ללכת אם מה שהשם מכוון וזה מה שטוב לו, ואם חשבנו שזהו נגמר לו העבודה עכשיו הוא בא לארץ ינוח בשלווה, רק מגיע מתחיל רעב, יכל להגיד להשם אני עושה שליחותך ואתה מצר לי, אולם אברהם לימד אותנו את הדרך שבה יהודי צריך להלך בה כל היום וכל הלילה מטרה אחת להרגיש שהשם יתברך הוא זה שמכוון לנו את החיים לפרטי פרטים ותפקידיו היא להוריד את הראש בלי לנסות להבין למה ככה השם מתנהל איתנו, וכך היה אברהם מניסיון לניסיון אולם הוא לא נשבר וזרם אם מה שהשם מכוון לו, ולכן אברהם התחיל את כל מסע ניסיונותיו בגיל שבעים וחמש משום שזה גימטריא בטהון כי בגיל הזה הוא הגיע להשגה שלימה בלי ספק שאין עוד מלבדו, ועל ידי זה נבין את הגמרא במסכת ברכות (סג) כל הקורא לאברהם אברם עובר במצוות עשה, ולכאורה נשאלת השאלה הרי היו עוד בתורה שהשם שינה להם את השם כגון שרה יהושע, אז למה דווקא אברהם עובר בעשה, התשובה היא משום שאברם ר"ת יוצא רבות מחשבות בלב איש" בלי השם אולם אם תוספת ה' של אברהם או השם גם במחשבות האדם וזה היה אברהם אבינו אשר עמל וחינך את כל העולם כולו לחיות אמונה בהשם וכל החיזוקים שאנו מחזקים את ליבנו באמונה בהשם יתברך אינם אלא כתוצאה מפעולותיו,

השם יעזרנו שנכה ללכת בדרכי אבותינו אמן.

שבת שלום

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים בדרכי
התעלות "במידות טובות" והתנהגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאברכי המוסדות

זיכוי הרבים – אין ערך לשכור

פרשת השבוע – לך לך פותחת בציווי ה' לאברהם לעזוב את ארץ מולדתו וללכת 'אל הארץ אשר אראך'. הקב"ה הבטיח לאברהם 'סל של טבנות' אם ילך וישמע לציוויו, ואכן אברהם ויחד איתו אשתו שרה יצאו לדרכם בציווי ה' ולקחו איתם גם 'את הנפש אשר עשו בחרן'.

ומה הנפש אשר עשו בחרן?

רש"י ביאר שתי ביאורים: ברובד הפשטי אלו העבדים ושפחות שקנו להם, וברובד הדרוש אלו הגרים שגירו וקרבו תחת כנפי השכינה, שאברהם אבינו היה מגייר את הגברים ושרה את הנשים ואותם לקחו עימם ארצה כנען'.

זכות גדולה ישנם ל'מוכי הרבים' – אותם המקרים נשמות יקרות לצור מחצבתם, ועליהם הליצו: 'בורא נפשות רבות' שבוראים ומחיים נפשות רבות.

שכרו של מזכה הרבים עצום ורב והפליג בכך בוזהר הקדוש, וכן היה זועק על כך רבות מנהגות ליבו הטהור מרן רבנו הגדול חכם עובדיה יוסף זצ"ל שכשבת שעברה היתה יום ההילולה שלו, והוא היה 'נאה דורש' – נאה מקיים' שהיה מכתת רגליו בכל רחבי הארץ להשיב רבים מעוון ולקרוב לצור מחצבתם, והיה מרבה לעודד ולדחוף כל אחד להיות מ'מוכי הרבים' אשר אין קץ לשכרם.

רבותינו אמרו: 'במקום שאין איש – השתדל להיות איש'. כלפי מה הדברים אמורים? ישנם אנשים שמגיעים לאזכרות ולמקומות שנאספים שם אנשים ומחפשים מי שיאמר דברי תורה, וישיב שם אדם שיש לו מה למכור להם? אבל אז מגיעה 'מסכת ענווה' – 'מי אני?' 'מה אני?' 'אני לא ראוי' וכו', על אף שעל האדם להכיר במיעוט ערכו ישנם זמנים ומקומות שבהם על האדם לאזור חפציו ולקום ולזכות את הרבים בדברי אלוקים חיים.

ומסופר שפעם היתה קהילה שלא היה להם רב שידרוש דברי תורה, החפץ חיים' שלח לשם אברך שהיה שם לרב ומורה דרך, כוכם עם בני הקהילה שהאברך ימסור שיהיה שלוש שעות מידי שבת, וכך היה משך חצי שנה.

אחר חצי שנה רצה האברך לראות פירות בעמלו והחל לשאול אותם שאלות על הדברים שלמדו, לצערו לא היו תשובות, הם לא ידעו וזכרו כלום מדברי תורתו.

הגיע האברך לחפץ חיים וביקש את אישורו לעזוב אותם שהרי בין כה אין הקשבה ודבריו לא נשמעים ונלקטים אצלם.

החפץ חיים השיבו: 'אתה יודע איזה זכות יש לך, גם אם הם לא מקשיבים, כל שבת שלוש שעות הם לא מדברים לשון הרע, אתה יודע איזה זיכוי רבים גדול זה?'

וזה מסר לכל אדם שדורש במקומות שאין בתוכם הקשבה רבה, אפילו אם אף אחד לא מקשיב בזמן הדרשה הם זכו לא לדבר לשון הרע ודברים בטלים, שכונודע בשמשושים ללא דברי תורה ומרבים בשיחה בטלה בנזל עלולים להגיע ללשון הרע ואם האנשים לא יראו ה' יכילים להגיע גם לדיבורי נבלה, ה"י.

הלכך – החלש יאמר גיבור אני, ובמקום שאין איש שיאמר דברי תורה יאזור כנבר מתניו ויקום לזכות את הרבים, כבר אמרו רבותינו: 'כל המזכה את הרבים אין חטא בעל ידו'.

1. כדוע דרכו של רש"י לדבוק בפירושו הפשט ביותר, וכאן בפירושו הקדים את פירושו הדרוש, ונראה שמתיישב יותר עם לשון הפסוק, וכך דרך רש"י שהדריש יותר מתיישב עם לשון הכתובים להקדימו לפשט.

משולחן המלך

מסירות הרבים למען קהילתם

בזמן רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, היה לו תלמיד דגול בשם רבי יהושע ברדקי זצ"ל. רבי יהושע התאלמן בגיל צעיר והחליט לעלות לארץ ישראל עם בנו ובתו הקטנים. הם הפליגו בספינה רעועה, ובאמצע הים פרצה סערה גדולה והספינה נבקעה לשניים.

רבי יהושע קפץ למים הסוערים כשהוא אוזח בשני ילדיו ושוחה בכל כוחותיו. הרוחות היו עזות והגלים גבוהים, עד שתש כוחו לחלוטין. הוא הבין שאם לא יטוש אחד מילדיו – יטבעו שלשתם. אמר לבתו: 'בתי, כוחותי אולו. אני יכול להחזיק את שניכם, ואת פטורה מחלק מהמצוות...'. צעקה הבת בכבי תמרורים: 'אבא! אין לי אבא אחר מלבדך! אבינו שבשמיים יכול להצילנו!'.

למשמע דבריה התחזק רבי יהושע, ובחסדי שמים ובכוחות על-אנושיים הצליח להציל את שניהם ולהגיע עמם לארץ ישראל.

בשנת תקס"ח (1808). כשזכה רבי יהושע להגיע לירושלים, מינו אותו לראש הקהילה האשכנזית ולנציגה מול הממשל הטורקי, תפקיד בעל עוצמה וכבוד רב.

יום שישי אחד, כשהיה ביתו ערוך לכבוד שבת, דפק עני בדלתו ואמר: 'כבוד הרב, ביתי ריק ממאכלים ואפילו פת אין לי לשבת'. ניגש רבי יהושע, לקח פמוט כסף מביתו ואמר לו: 'לך מכור את זה ויהיו לך צורכי שבת'. כעבור שעה קלה בא עני אחר וזעק שאין לו במה לקדש, ניגש הרב ונתן לו את הפמוט השני. לאחר מכן בא עני שלישי, הוציא הרב מאכלים מהארון ונתן לו.

בא עני נוסף, ניגש הרב לארון, הוציא את השטריימל שלו ואמר לו: 'תמכור את השטריימל ותקנה אוכל לשבת'. אך העני אמר לרב בתרעומת: 'איזה מין רב אתה?! אפילו עבור עניי עירך אין לך?' וזרק את השטריימל.

הרב הרים את השטריימל, ניער אותו מאבק וחשב בליבו: 'אם אתפרץ מזעם מצבו של העני גם ככה קשה מאוד'. יצא מפתח ביתו, חיזר על הפתחים ואסף ממון עבור העני.

התגלות אחרית הימים

בפרשת מסופר: "ותקח שרי אשת אברם את הגר המצרית שפחתה מקץ עשר שנים לשבת אברם בארץ כנען ותתן אתה לאברם אישה לו לאשה". שרה אמנו פחדה שאם ימות אברהם בלא בנים, תזדקק ליבום, ולכן נתנה לו את הגר.

בהמשך נאמר: "ותענה שרי ותברח מפניה". אומרים חז"ל וגם הרמב"ן ששרה חטאה בעינוי הזה, וגם אברהם אבינו שהניח לה לעשות כן, ולכן שמע ה' את ענייה של הגר ונתן לה בן שיהיה 'פרא אדם'. ועל זה אמרו בספר ה'זוהר' הקדוש, שעתידיים בני ישמעאל לשלוט בארץ ישראל, ואין אומה בעולם ששונאת את ישראל יותר מישמעאל, כפי שכתב הרמב"ם באגרת תימן: שלא עמדה לרעה על ישראל אומה קשה ממנה.

כותב רבי שמעון בר יוחאי בזוהר, שעתידיים בני ישמעאל לעורר את כל עמי העולם לבוא לירושלים, ואף שיעשו שלום ביניהם – כולם יתהפכו על ישראל. וכתוב בזוהר שעתידיים בני ישמעאל לשלוט תשעה חודשים. אך הקדוש ברוך הוא יוריד אותם מעט מעט, ועכשיו זה כבר נעשה חמישה חודשים, ועוד מעט זה יהיה שלושה, עד שלא יהיה כלום. יהיה יום יומיים ונגמר בע"ה.

ה'זוהר' מגן מפני האיסלאם

על ישמעאל נאמר: "והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל ויד כל בו". שאל המהרי"ל דיסקין זצ"ל: דרך המקרא לכתוב שם עצם ואחריו תואר, כגון 'אדם חכם' או 'אדם עשיר'. אם כן, מדוע נאמר "פְּרָא אָדָם" ולא 'אדם פרא'?

אלא, שאצל שאר בני האדם העצם הוא 'אדם' והתואר הוא 'פרא', ואילו אצל ישמעאל העצם עצמו הוא 'פרא'! כלומר, אפילו אם יהיה פרופסור או עורך דין – במהותו הוא 'פרא אדם'.

כשבאו אצל החפץ חיים זצ"ל ואמרו לו שרוצים לעלות לארץ ישראל, אך חוששים מפני מאורעות הדמים שהיו בארץ (כיפו, בצפת ובחברון), אמר להם החפץ חיים: 'אל תפחדו! נכון שכתוב 'הוא יהיה פרא אדם', אך אם אנחנו מרבים בתורה ובתפילה, ה' מציל אותנו מידם'.

מה עלינו לעשות בזמן כזה? להתחבא בתיבה! ומהי התיבה? אומר הזוהר הקדוש על הפסוק "צרה תעשה לתבה" – אל תקרי 'צורה' אלא 'זוהר'! התיבה שמגנה על האדם היא העיסוק בתורה ובזוהר הקדוש.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב.....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המישי"ד רח' אודת ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בבנה ובנהא

שותיה קלה וחמה
לרוחת הלומדים

זוהר על הפרשה

מדוע רק אברהם נצטוו ללכת מארצו

(ח"א דף ע"ב) **רבי אלעזר הוה יתיב קמיה דרבי שמעון אבוי, וחו' עמיה רבי יהודה ורבי יצחק ורבי חזקיה. אמר ליה רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, האי דכתיב לך לך מארצך וממולדתך, כיון דכלהו נפקו למחך, אמאי לא אתמר ליה דכלהו יפקון רבי אלעזר היה יושב לפני רשב"י אביו והיו עמו רבי יהודה, ורבי יצחק, ורבי חזקיה. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אביו, מדוע רק אברהם נצטוו ללכת מארצו, הלא גם תרח ולוט יצאו מאור כשדים ללכת ארצה כנען, אם כן למה לא אמר הקב"ה לאברהם שכולם יצאו, מדוע רק אברהם נצטוו ללכת מארצו שאמר לו הקב"ה לך לך מארצך וכו'. דהא אף על גב דתרח הוה פלח לעבודה זרה, כיון דאתער באתערותא טב למיפק בהדיה דאברהם כי אעפ"י שתרח היה עובד ע"ז, כיון שנתעורר בהתעוררות טובה לצאת עם אברהם, וחתמינן דקדשא בריך הוא אתרעי בתויבתא דחייביא ושרא למיפק, אמאי לא כתיב לכו לכם, אמאי לאברהם בלחודי לך לך וראינו שהקב"ה רוצה בתשובת הרשעים, וכבר התחיל לצאת מאור כשדים, אם כן למה לא כתוב בלשון רבים שכולם ילכו, למה רק לאברהם לבדו נאמר לך לך.**

תרח ברח כדי שלא יהרגו בני ארצו על שהטעה אותם לעבוד את הפסלים

אמר ליה רבי שמעון, אי תימא דתרח כד נפק מאור כשדים בגין לאתקרא בתשובה הוה וכי אתה חושב שתרח יצא מאור כשדים כדי לחזור בתשובה, לאו הכי. אלא כד נפק לאשתוכא נפק, דהווי כללו בני ארעיה בעאן למקטליה אין הדבר כן אלא כשיצא מאור כשדים היתה כונתו להציל עצמו כי כל בני ארצו רצו להורגו. כיון דחזו דאשתוכא אברהם הווי אמרי ליה לתרח, אנת הוא דהוית מטעי לן באלין פסילין כיון שראו שאברהם ניצל מכבשן האש, היו אומרים לתרח אתה הוא שהיית מטעה ומסית אותנו באלו הפסלים של עבודה זרה, ומגו דחלא דלהוין נפק תרח, כיון דמטא לתרח לא נפק מתמן לבתר ומשום שהיה ירא מהם יצא תרח מאור כשדים, וראיה לדבר כיון שהגיע לתרח לא יצא אחר כך משם וכל זה היה גלוי לפני

גם תרח זכה לחזור בתשובה

תו פתח ואמר, (איוב לו) ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם. ועתה לא ראו אור, אימתי עוד פתח רבי שמעון ואמר, ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם, ומפרש ועתה לא ראו אור ושואל, אימתי על איזו תקופה נאמר מקרא זה, בשעתא דאמר קדשא בריך הוא לאברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך על שעה שאמר הקב"ה לאברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, היתה להם אפשרות לראות את האור הגדול הזה ולהנות ממנו ולהצטרף לאברהם אבינו כי היתה עת רצון ועל זה אמר לא ראו "אור" כי אחר שיצא אברהם מתוכם נחשך אורם. בהיר הוא בשחקים ואומר שאותו אור היה בהיר בשחקים ומה היה מיוחד בו. דבעא קדשא בריך הוא לאדבקא ליה לאברהם כההוא אור דלעילא שרצה הקב"ה לדבק ולחבר את אברהם ולהמשיך עליו את האור העליון שהוא סוד חסד הנקרא אור, והוא האור שברא הקב"ה ביום ראשון של מעשה בראשית ולאנתרא תמן. ורוח עברה ותטהרם ולהאיר שם ולהמשיך מאותו האור שיתפשט בכל הארץ. ורוח עברה ותטהרם פ"י שאח"כ רוח טהרה עברה בלבם ויחזרו בתשובה. דהא לבתר תבו בתויבתא תרח וכל בני ביתיה כי אחר כך חזרו בתשובה תרח וכל בני עירו (נ"א וכל בני מאתיה). בני ביתיה (נ"א בני מאתיה) דכתיב ואת הנפש אשר עשו בחרן וראה שבני עירו, חזרו בתשובה שכתוב ואת הנפש אשר עשו בחרן פ"י שהחזירו אותם בתשובה ונתגיירו בעבורם, ואברהם ושרה הולידו נשמות והיו נותנים אותם לכל אלו שחזרו בתשובה. תרח מנין שעשה תשובה, דכתיב ואתה תבא אל אבותיך בשלום וגו'. פירש"י אביו עובד עבודה זרה והוא מבשרו שיבא אליו, ואם לא היה עושה תשובה לא היה אומר לו הקב"ה שיבא אל בית אבותיו בתשובה אלא ללמדך שתרח עשה תשובה.

אחר שעסק האדם בעולם הזה בתורה הקב"ה מקדים לגשמתו שלום

(סתר תורה דף פט ע"א) **אחר הדברים האלה וגו'. אלן פתגמי אורייתא** אחר הדברים האלה וכו', הדברים חוזר על דברי תורה, דכתיב, (דברים ה) **את הדברים האלה דבר יהוה אל כל קהלכם. מה להלן פתגמי אורייתא, אוף הכא פתגמי אורייתא** כמו ששם בדבר ה' אל כל קהלכם תיבות הדברים האלה הם דברי תורה, אף כאן הם דברי תורה. בטר דאשתדל בר

הקב"ה, דכתיב וילך אברהם כאשר דבר אליו יהוה וילך אתו לוט הרי שרק אברהם ולוט הלכו לארץ כנען, ואפי' שלוט לא היה בציווי של לך לך, ואילו תרח לא כתיב (פיה וילך, אלא ויצא) אבל תרח לא כתוב שיצא עם אברהם כי נשאר בחרן ושם מת כמ"ש וימת תרח בחרן, הרי לנו שכל יציאתו היתה להציל עצמו.

אברהם היה האור והשמחה לבני דורו וא"ל ה' לך לך שיאיר לו ולדורותיו

פתח ואמר (איוב לח) וימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר. האי קרא אוקמוה, אבל וימנע מרשעים אורם, דא נמרוד ובני דריה מקרא זה כבר פירשוהו במקום אחר, אבל מש"כ וימנע מרשעים אורם, פירוש, הרשעים הם נמרוד ובני דורו דנפק אברהם מנייהו דהוה אורם האור זה אברהם שיצא אברהם מתוכם שהיה אורם, ובזכותו היה להם חיים ואור ושמחה וע"י שיצא פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה. וזרוע רמה תשבר, דא נמרוד שע"י שניצל אברהם מכבשן האש נשברה זרועו הרמה וכח ממשלתו של נמרוד. דבר אחר וימנע מרשעים אורם, דא תרח ובני ביתיה. אורם, דא אברהם פירוש אחר, מש"כ וימנע מרשעים אורם זה תרח ובני ביתו הרשעים, ואילו אורם זה אברהם שיצא מתוכם מחמת רשעתם. דהאור לא כתיב אלא אורם דהוה עמהו ולכן כתוב אורם ולא אור שמורה שמתוכם יצא האור שהיה עמהם שהוא אברהם שחי עמהם. וזרוע רמה תשבר, דא נמרוד דהוה מטעי אבתריה כל בני עקמא וזרוע רמה תשבר, הוא נמרוד שהיתה לו זרוע רמה ועל ידה היה מטעה אחרייו את כל בני העולם ועתה נשברה זרועו הרמה, ובגין כך כתיב לך לך. בגין לאנתרא לך ולכל אנן דיפקון מינד מכאן ולהלאה ולכן כתוב לך לך כדי להאיר לך ולכל הדורות שיצאו ממך כי באורך יראו אור.

זוהר על הפרשה

בתורה, ואני אתן עושר רב למי שילמד תורה עבורי.

אמר ליה לההוא רווק תשתדל באורייתא ודא יתיב לך עותרא אמר ר' אבא לאותו רווק תשתדל בתורה וזה האיש יתן לך עושר, **יחב ליה תהוא כסא דפז. קרא עליה רבי אבא** (איוב כח) **לא יערכנה זקב וזכוכית ותמורתה כלי פז** נתן לו אותו הכוס של פז. קרא עליו ר' אבא מש"כ לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז פ' שאין להעריך את התורה לזהב ולזכוכית לבנה שהיא אבן טובה היקרה מזהב, וגם אין לקחת תמורתה כלי פז. **יתיב ולעא באורייתא וההוא בר נש הנה יתיב ליה עותרא** ישב רבי יוסי ועסק בתורה ואותו האיש נתן לו עושר כמו יששכר וזבולון. **ליומין עאל חמידו דאורייתא במעוי** לימים נכנסה חשקת התורה במעיו של ר' יוסי שחמד העושר והכבוד. **יומא חד הנה יתיב ותהו ככי. אשכחיה רביה דהנה ככי, אמר ליה על מה קא בכית** יום אחד היה יושב ובוכה על שהמיר העושר התמידי הנצחי בעושר הנפסד, מצאו רבו ר' אבא שהיה בוכה, אמר לו על מה אתה בוכה. **אמר ליה ומה מנחנא חיי דעלמא דאתי בגין האי, לא בעינא אלא למזכי לגבאי** אמר לו מה עשיתי וכי אני חיי העולם הבא בשביל העשירות, איני רוצה ללמוד בשביל אחר אלא לזכות לעצמי. **אמר השתא שמע מנה דהא לשם שמים קא עביר** אמר ר' אבא עתה משמע כי לשם שמים הוא לומד.

אין לך שכר טוב בעולם כמי שעוסק בתורה ומקימה

קרא ליה לההוא גברא, אמר ליה טול עותרך ויחב ליה ליתמי ולמסכני, ואנא יהיבנא לך חילק יתיר באורייתא ככל מה דאנן לעאן קרא ר' אבא לאותו האיש שנתן את הגביעים ואת העושר, אמר לו קח העושר שלך ותן אותו ליתומים ולעניים, ובזכות זה אני אתן לך חלק גדול יותר בתורה בכל מה שאנו לומדים. **אחרי ליה רבי יוסי תהוא כסא דפז, ועד יומא לא אערי שמייה ומן בנוי בן פזי** החזיר לו ר' יוסי את הכוס של פז, ומסיבה המעשה הזה לא סר ממנו ומן בנוי שם בן פזי עד היום, **והיינו רבי יוסי בן פזי, וזכה לכמה אורייתא הוא ובנוי** (בגין דלעא באורייתא) וזכה להרבה תורה הוא ובנוי רבי שמעון בן פזי, ורבי יהודה בן פזי. **דלית לך אגד טב בעלמא כמאן דלעי באורייתא ומקימה**, כי אין לך שכר טוב בעולם כמי שעוסק בתורה ומקימה, והביא סיפור זה כאן לפי שדרש הפסוק אל תירא אברם על הלימוד תורה, ושעל זה נאמר לו שכרך הרבה מאד.

דיקרון ליה רבי יוסי מארי דעותרא ויקרא א"ל ר' אבא אם תעסוק בתורה ודאי שיהיה לך עשירות. אמר לו מה שמך, אמר לו יוסי שמי, אמר לתלמידיו שיקראו אותו רבי יוסי בעל העושר והכבוד, כדי שכן יתקיים. **יתיב ואתעסק באורייתא. ליומין הנה קאים קמיה. אמר ליה, רבי אן הוא עותרא** והיה יושב ועוסק בתורה, פעם אחת כשעמד לפנוי, שאל מר' אבא, רבי, היכן היא העשירות שהבטחתי שהרי כבר הגעתי למדתי הרבה תורה. **אמר, שמע מנה דלא לשם שמים קא עביר, ועאל לאדריה** אמר ר' אבא משמע שאינו לומד לשם שמים ולא זכה למה שאמרו רבותינו מתוך שלא לשמה יבא לשמה, כי אם היה לומד לשמה היה זוכה לשניהם, ורבי אבא נכנס לחדרו להתפלל עליו, וי"מ שכוונתו היתה להתפלל וליפול על פניו כדי שימות אותו תלמיד כיון שהיה עוסק בתורה שלא לשמה. **שמע חד קלא דהנה אמר, לא תענשיה** (תוב לגביה) **דגברא רבא ליהוי שמע בת קול מן השמים** שאמרה, לא תענישו כי אדם גדול היה. **תב לגביה, אמר ליה תיב כרי תיב ואנא יהיבנא לך עותרא** חזר אליו ואמר לו שב בני שב ועסוק בתורה ואני אתן לך עושר.

לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז

אדהכי אתא גברא חד ומאנא דפז בידיה, אפקיה ונפל נהורא כביתא בני בני בא איש אחד וכלי פז בידיה שהיא אבן טובה ומאירה, הוציאו והאיר אור בבית. **אמר ליה רבי בעינא למזכי באורייתא ואנא לא זכינא, ובעינא מאן דישתדל באורייתא בגיני** אמר לו' אבא, רבי, אני רוצה לזכות בתורה ואני לא זכיתי להבין בתורה, ואני רוצה מישוה שישתדל בתורה בשבילי. **דהא אית לי עותרא סגי דקא שבק לי אבא, דכד יתיב על פתוריה הנה מסדר עליה תליסר כסי מאלין** כי יש לי עושר רב שהשאיר לי אבי בירושה, ועיני שבעה מהעושר המדומה, כי כאשר ישב אבי על שלחנו היה מסדר י"ג כוסות פז כאלה. **ובעינא למזכי באורייתא ואנא יהיבנא** עותרא ואני רוצה לזכות

נש כהאי עלמא בדברים האלה, קדשא בריך הוא מבשר ליה ואקדים לה לנשמתא שלם (בשורות טובות) ובא ללמד אחר שעסק האדם בעולם הזה בדברי תורה, הקב"ה מבשר לו בשורה טובה שהוא צריך לה ומקדים לנשמתו שלום, **קרא הוא דכתיב אל תירא אברם אנכי מגן לך, מכל זיינן בישין דגיהנם** זה מ"ש אל תירא אברם פ', הקב"ה אומר לאברם שהיא הנשמה אל תירא כי אני מגן לך מכל מיני עונשים רעים של הגיהנם.

מי שעוסק בתורה בעולם הזה זוכה ונחל ירושת נחלה בעולם הבא

שכרך הרבה מאד, בגין דכל מאן דאשתדל באורייתא כהאי עלמא זכי ואחסין ירתא אחסנתא בעלמא דאתי לפי שכל מי שעוסק בתורה בעולם הזה הוא זוכה ונחל ירושת נחלה בעולם הבא **כמה דכתיב** (משלי ח) **להנחיל אוהבי יש. מאי י"ש** (דא י"ש מאין תלת עשר נהרי דאפרסמונא דכא (מכילן) דיהבי ליה אחסנתא עלאה בעלמא דאתי (נ"א דא עלמא דאתי). מה פירוש יש, ומפרש הוא עולם הבא הנקרא יש לפי שהוא נחל שם ש"י עולמות **ואיצרותיהם אמלא, כהאי עלמא מעותרא ומכל טיבו דעלמא** וגם זוכה בעולם הזה שהקב"ה ימלא לו אוצרותיו מעושר ומכל טוב העולם. **מאן דאזיל לימינא זכי לעלמא דאתי, ומאן דאזיל לשמאלא הא עותרא בעלמא דין** כי מי שהולך לימין כלומר שלומד תורה בחשק כמו שעוסקים ביד ימין, ולשמה, זוכה לעולם הבא וממילא גם ל-ובשמאלה עושר וכבוד. ומי שהולך לשמאל שאינו עוסק בתורה לשמה זוכה רק לעושר וכבוד בעולם הזה, והעיקר שהוא התורה והמצוות חסר ממנו.

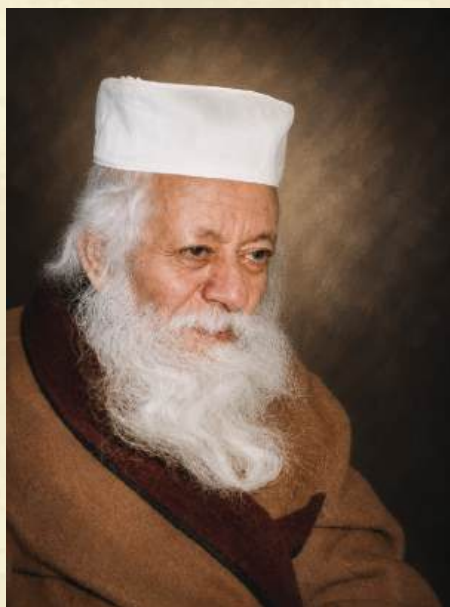
מעשה בר' אבא ואותו תלמיד

רבי אבא, כד אתא מהתם, הנה מכריז מאן בעי עותרא ומאן בעי אורכא דחיי בעלמא דאתי ייתי וישתדל באורייתא רבי אבא, כשבא מבבל לארץ ישראל, היה מכריז ואומר מי רוצה עושר, ומי רוצה חיים ארוכים בעולם הבא, יבא וישתדל בתורה, כלומר יאבק וילחם להשיג את התורה. **הווי מתכנשין כולי עלמא לגביה. רווק חד הנה בשיכבותיה. יומא חד אתא לגביה, אמר ליה, רבי בעינא למלעי באורייתא כדי שיהיה לי עותרא** היה רווק אחד בשכנותו של רבי אבא. יום אחד בא אל ר' אבא ואמר לו, רבי אני רוצה לעסוק בתורה כדי שיהיה לי עושר. **אמר ליה הא ודאי. אמר ליה מה שמך. אמר ליה יוסי. אמר לו לך לתלמידיו**

פומבי בפני כל חכמי שרעב על כל ארבעה טורים ומשנה תורה, ובסוף המבחן נסמך על ידם לרבנות.

נישואיו

סח מורנו הרב שליט"א: אביו של הרב שרעבי

ע"ה נפטר עוד בטרם בא לעולם. שנה או שנתיים אחרי שנולד, התייתם גם מאימו. הוא ואחותו גדלו יתומים מאב ומאם.

בהגיע רבינו לפרק "הנושא אישה", נשא לאשה את הרבנית לאה ע"ה. שידוך זה הוצע לרבינו כשהיה בדרכו מהעיר עדן לעיר שרעב כדי לחפש שם אישה. בהיותו בדרכו עצר בכפר 'אצ'ויהה', הוצע לו שידוך מאחת המשפחות המיוחסות בכפר, את מרת לאה - ביתו של הרב המקובל ר' זכריה בן סעדיה מודחי זצוק"ל. רבינו נתרצה מיד לשידוך, וזמן קצר לאחר מכן הם נישאו.

הרבנית היתה אז בת תשע שנים בלבד, וגם היא היתה יתומה מאמה אשר נפטרה בעת לידתה, ונקרא שמה בישראל לאה כשם אמה. רבינו היה זה שלימד אותה לקרוא ולכתוב. היא היתה צדקת גדולה, והיתה דורשת בפני נשים בצורה נפלאה. (מורנו הרב שליט"א סיפר, שחמותו מרת הצדקת, בתשבע לבית מ ש פ ח ת מ ר ד כ י , ע"ה, היתה מלווה אותה לדרשותיה בכל מקום שהייתה הולכת.) על ידי תמיכתם המיוחדת של בני הזוג זה בזה, נבנה

תמונתו בעלותו ארצה

שרפי קודש

תלמידים. רבינו היה מלמדם במתק שפתיים, בתבונה ובטוב טעם, והתלמידים היו שותים בצמא את דבריו. בזקנותו, התבטא על כך רבינו באומרו, כי תלמידיו היו גדולים ממנו בשנים, והיו כבני שש עשרה או שבע עשרה, ועל אף שהיה צעיר מהם, באו בהמוניהם לשמוע תורה מפיו.

באחד השיעורים סיפר רבינו, שבדרשת הבר-מצוה שלו, דרש בפני רבני עירו, והשמיע בעל פה את כל שבועים סוגי הטריפות שיש בבמה, עם הסבר רהוט על כל דבר ודבר, וכן אמר הלכה אחר הלכה מהרמב"ם, כשהוא מתבל את דבריו בש"ס ובפוסקים.

לא זו בלבד, אלא שבמעמד בר-המצוה שלו שחט בהמה, וכל המשתתפים אכלו משחיתתו. כמו כן, נבחן על כל הלכות טרפות וקיבל תעודה מגאוני תימן.

ידיעותיו המיוחדות בתורה היו פרי עמלו, כפי ששח לתלמידיו, שקודם שהיה הולך ללמוד אצל רבו, רבי חיים סינאני זקוק"ל, היה מכין את הלימוד ששים פעמים, ואחר השיעור היה חוזר עוד ששים פעמים. נמצא, שכל לימוד היה משנן כמאה ועשרים פעמים, ובכך נחקקו דברי התורה בעצמותיו, כמו שמעידים תלמידיו, שרבינו ידע את כל ארבעה טורים עם ה"בית יוסף" ושו"ע ונושאי כליו הכל בעל פה. וכשהיו לומדים בישיבת המקובלים את דברי הטור והב"י, רבינו היה ללא ספק פתוח לפניו, וכשהקורא היה טועה, מיד היה רבינו מעמידו על טעותו.

כשמלאו לרבינו חמש עשרה שנים, עמד למבחן התורה בתימן, ומספר תלמידיו מנה כמאה

רבי מרדכי שרעבי עם מורן הרב עובדיה

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו של מין הגאון המקובל חכם בנידו שמואל שליט"א על רבותיו חכמי ישראל 'שרפי הקודש' ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

רבינו מרדכי שרעבי זצוק"ל

מעשיות סיפורי מופת ונפלאות שנעשו ע"י רבינו זיע"א, ישנם לאין ספור, יכלה הזמן והמה לא יכלו. ואף שעברו

כשלושים שנה מפטירתו של רבינו זיע"א, ישנם רבים החיים עימנו שנושעו ע"י רבינו בישועות מיוחדות, בבחינת 'צדיק גור' והקב"ה מקיים'. ועל תורת נפלאותיו בלבד יהיה ניתן לכתוב כמה ספרים עבי כרס.

מרגלא בפומיה דמור

עט"ר שליט"א לומר בזה, הביטו וראו עד היכן כוחו של העוסק בתורה לשמה בשקידה ובהתמדה עצומה, כפי שקיים מו"ר זיע"א. שמכוח קדושתו ותורתו זכה שיעשעו על ידו ניסים. מעלה זו לא ניתנה לרבינו בחינם, אלא פרי עמלו הוא, 'נפש עמל עמלה לו', ובכוחות עצמו טיפס ועלה למדרגות נעלות כאלו.

אב בחוכמה ורך בשנים

בהיותו צעיר לימים, והוא בן שמונה שנים בלבד, מינו חכמי תימן את רבינו לרבן המכונה 'מארי', והיה מרביץ תורה בעדרים, כל חכמי עירו הכירוהו כי ידידו רב לו בתורה ונתיבותיה.

רבינו לימד 'תלמוד בבלי' בתלמוד התורה בתימן, ומספר תלמידיו מנה כמאה

אהבת ישראל

את נוסח "לשם יחוד קבה" וכו', הנאמר קודם כל תפילה ומצווה, נהג רבינו לומר בשקט, אך כשהגיע למילים "בשם כל ישראל", היה מגביה קולו במקצת, להדגיש אהבת ישראל ולכלול תפילתו בכללות עם ישראל. וכפי שכתב רבינו האר"י ז"ל בשער הכוונות: "קודם כל תפילה צריך אדם לקבל עליו מצות 'ואהבת לרעך כמוך', ע"ז תהיה תפילתו כלולה מכל תפילות ישראל ותוכל לעלות למעלה ולעשות פרי".

פעם נכנסו לביתו שני פעוטות שהוריהם נמנו על המחנה החילוני. הפעוטות השתובבו כה וכה סביב כסאו של רבינו, אשר פנה אליהם בחיבה ואמר "אתה ילד טוב!" "את ילדה טובה!" נענה אחד מהיושבים בחדר ואמר לצדיק, "הלואי שאימם היתה צנועה" - השיבו רבינו מניה וביה, "גם האמא טובה!"

גם בחושך מצא רבינו נקודת אור... עליו נאמר, "הדן את חברו לכף זכות דנין אותו מן השמים לכף זכות".

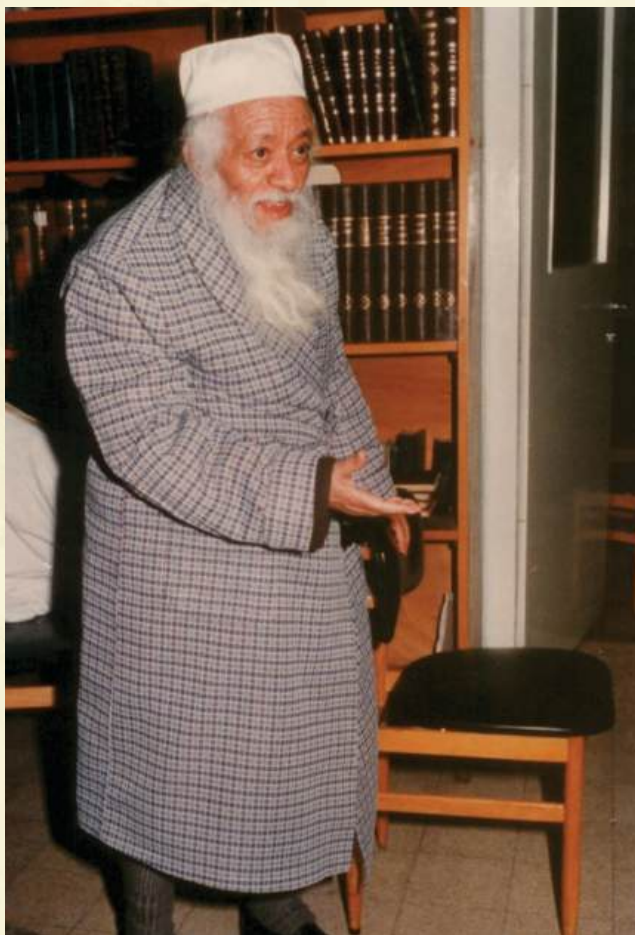
מעשירי לקדיש עד שר בית הזוהר

מספר מורנו הרב שליט"א על ר' יצחק ב"ה, שהיה מכונה: "שר בית הזוהר", מרוב אהבתו ולימודו בזוהר הקדוש. כשהיה צעיר, הוא ל"ע היה חילוני. יום אחד, היה חסר לרב שרעבי עשירי למניין, ור' יצחק בדיוק אז עבר שם. הרב עמד בחוץ, ובקש ממנו להשלים ל"קדיש" ולהיות 'עשירי'.

ענה לו ר' יצחק שאין לו זמן וכוח לכך, אך לבסוף נכנס ושמע קדיש עם כוונות, ומיד אחרי זה ברח. אחרי יומיים, שוב ראה את הרב עומד בחוץ וקורא לו להשלים מניין. ענה, 'אני לא יכול'. אמר לו הרב, 'כדאי לך, בוא'. אחרי שסיימו את התפילה, הרב דחף לו ביד חמש לירות, שלפני שישים שנה היו שוות למשכורת חודשית. מצא הדבר חן בעיניו, ומאז אותו יום הוא התחיל לעבור שם בכוונה, העיקר שיקרא לו. וכך, שוב דחף לו הרב חמש לירות. כך, מיום ליום התקרב עוד ועוד לתורה, וכבר לא היה צריך את החמש לירות, אלא היה שמח לבוא לשיבה. לאט לאט עזב הכל, ושם בתשובה שלמה.

שרבי קודש

עם עמיתו המקובל ר' אברהם הכהן, שהיה עוד מהמכונים ב"ישיבת בית-אל" בעיר העתיקה. כבר בחצות הלילה היו משכימים קום מורנו הרב זצ"ל עם תלמידיו ועוסקים בתורת הסוד עד זמן התפילה. בהגיע זמן התפילה, היו מכינים עצמם בדחילו ורחימו, והיו עומדים להתפלל מתוך כובד ראש עם הנץ החמה, מתוך סידור התפילה שסידר הרש"ש הקדוש זלה"ה. מידי יום ביומו, לאחר התפילה, היה לומד רבינו זצ"ל עם תלמידיו טור עם "בית יוסף" ורמב"ם.

ואכן, לאחר טרחו ויגיעה רבה, זכה מו"ר ראש הישיבה זצוק"ל להעמיד תלמידים הרבה בלימוד חכמת הקבלה בכלל ובכוונות הרש"ש בפרט, ואפשר דאלמלא מו"ר זצ"ל היה משתכח לימוד זה והתפילות בכוונות.

הבית המיוחד של רבינו מרדכי שלאורו התחמו רבבות מעם ישראל, וממנו הופץ אור התורה לאלפים ולרבבות...

עליית רבינו לארץ ישראל - נטיעות בקרקע העליונה

סיפר רבינו שאחת הסיבות שגרמו לו להחליט לצאת מתימן היתה, מפני שבאותה תקופה נגנבו מבית המושל חפצים שונים, ורבינו הטיל גורל ומצא את הגנב. הוא חשש, שמעתה ואילך ירצו השלטונות להשתמש בו לעשות גורלות וכדומה, ולכן החליט לעזוב את העיר.

בהגיעם לנמל יפו, הועברו העולים לעיר 'רחובות', שם הוכרחו לעבוד בפרדסים בתמורה לקבלת מחייתם. גם לבית רבינו הגיעו האחראים והודיעו, כי למחר יהיה עליו לנטוע לפחות עשרה נטיעות.

אולם, רבינו המשיך לעסוק בתורה כהרגלו, בהתמדה ובחשק רב, ולא שת ליבו להתעסק בנטיעות ובמילי דעלמא. לעת ערב הגיע הממונה לביתו של רבינו, ושאלו נחרצות על סיבת השתמטותו מעבודת הנטיעות המוטלת על כלל התושבים.

חיך רבינו ואמר: 'אני נטעתי עשרה נטיעות בקרקע העליונה'. כוונת רבינו היתה, שע"י התעמקותו בתורת הסוד, ייחד הספירות העליונות עשרה במספר, ונטע שם נטיעות יקרות.

הממונה שלא הבין למה התכוון רבינו, חשבו למשוגע, ועל אתר פטר את רבינו מן העבודה. כך יכול היה רבינו להמשיך לעסוק בתורה כדרכו בקודש גם בימים קצרים אלו בהם שהה בעיר רחובות.

אחר ימים אחדים, גמר רבינו ואמר בליבו לעלות לירושלים עיה"ק, בידעו שמקום מושבו הוא בירושלים. וכן עשה. הטעין רבינו יחד עם רעייתו את חפציהם על הרכבת, ובאו לירושלים.

בהגיעו לירושלים עיר הקודש נדד רבינו כמה פעמים עד אשר הגיע לחצר ברח' שילה אשר בשכונת מחנה יהודה, החצר אשר ברבות הימים התפרסמה כחצר הקדושה של ישיבתו. שם קבע את מקום מושבו.

בישיבת בית אל - הקמת ישיבת "נהר שלום"

בשנת התש"ח, כאשר נחרבה "ישיבת בית-אל" בעיר העתיקה, חשש רבינו זיע"א שיתבטל מניין המכונים שהיו מתפללים את כל שלשת התפילות עם הכוונות, ומיד טרח לפתוח מניין של מקובלים - רובם ממקובלי "ישיבת בית-אל", שהמשיכו את השושלת המפוארת של תורת הקבלה והתפילות בכוונות.

כך, לפני למעלה משבעים שנה, הקים רבינו את ישיבתו, ישיבת המקובלים "נהר שלום", יחד

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

המשך הלכות מוקצה

האם מותר לטלטל שברי כלים ?

אם פסקה החיצונית כשרה וכו פסק בשו"ע (סי' שח

סע"ט) שיש חילוק בין רצועה פנימית לחיצונה
אמנם בזמננו שאין שתי רצועות אז החילוק הוא
אם עדיין הנעל ראויה לשימוש וכן לתקנה אח"כ או
שדעתו לזרוקה

האם מותר לטלטל מטאטא שנשבר בשבת ?

כתב בשו"ע (סי' שח סע"ט) כירה [חצובה שמניחים
עליה את הסיר] שנשמטה [כלומר התפרקה] אחת
מרגליה אסור לטלטלה וכתב הרמ"א (שם) וכן
ספסל ארוך שנשמט אחד מרגליו וכ"ש שניים אסור
לטלטלו

וביאר במשנ"ב (ס"ק סח) שהטעם הוא שחוששים
שלא יבוא לתקן ולהדק את הרגל בחוזקה וחייב
משום מכה בפטיש או בונה לחלק מהפוסקים

וכתבו הפוסקים לפי"ז מטאטא שיצא המקל
מהמברשת אסור לטלטל לא את המקל ולא את
המברשת מחשש שלא יבוא לתקן אותם בחוזק
ויתקעם ויעבור על מכה בפטיש

וה"ה למשקפיים שנפלה לו הידית או העדשה שהם
מוקצים מחמת שיבוא לחברם בחוזק וחייב משום
מכה בפטיש

אמנם באופן שאי אפשר לתקן אותם בביתו וצריך
מעשה אומן מותר לטלטלם כיון שאין חשש שיבוא
לתקנם [כיון שאינו יכול או אינו יודע לתקנם]

מבואר בגמ' שבת קכג. מחט שניטל חררה או עוקצה
דינה כמוקצה כיון שדרך בני האדם לזרוק אותה
לבין הגרוטאות וכן פסק בשו"ע (סי' שח סע"י יא)
שמחט שנשברה אסור לטלטלה [כיון שנשברה דינה

כמוקצה מחמת גופו

ולפי"ז הוא הדין לכל כלי שאם נשבר חלק ממנו
הרגילות לא להשתמש בו לעוד שימושים אלא
לזרוקו דינו כמוקצה מחמת גופו

ומה הדין בכלי שנשבר אבל עדיין אפשר

להשתמש בו ועתידים לחזור ולתקנו ?

כגון דלת של שידה שהתפרקה מהשידה וכדו'
דעת רוב הראשונים וכן פסק בשו"ע (סי' שח סע"י ח)
שאם התפרקו דלתות הכלים מותרים בטלטול אפילו
התפרק בחול כיון שהם עתידים לחזור הם נחשבים
חלק מהכלי גם בעודו תלוש אמנם לחבר אסור
משום בונה אלא כל ההיתר הוא לטלטל את הדלת
ממקום למקום

האם מותר לטלטל נעל או סנדל שנקרע ?

מבואר בגמ' שבת (ק"ב) סנדל שנפסקו שתי
רצועותיו [החיצונה והפנימית] או רוב תחתית המנעל
אסור בטלטול ר' יהודה אומר שאם נפסקה הפנימית
היא מוקצה [כיון שהנעל אינה ראויה לשימוש] אבל

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חרשן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

מצא שטרות כסף ולדים קבלת תשלום

שאלה: קודם התפילה נכנס ראובן להכין גופו
בנקיות לתפילה וכמו שכתוב "היכון לקראת אלהיך
ישראל" בחדר השירותים מצא ראובן להפתעתו
כמה שטרות כסף זרוקים על הרצפה, וכן עוד נייר
אחד נוסף, כשהסתכל בנייר ראה ראובן שנייר זה
הוא קבלה מגבאי בית הכנסת לאביתר על תשלום
לעליה לתורה, עתה בא ראובן לשאול האם צריך
הוא להחזיר את השטרות לאביתר או שיכול לקחתם
לעצמו.

תשובה: אם אין בצורת השטרות סימן כגון שמקופלים
באופן משונה וכיו"ב, הרי אלו של מוצאן.

הנימוק: מבואר בשו"ע (סימן רסב סעיף ו) דהמוצא
מעות מפורזים שאין בהם סימן, הרי אלו שלו,
דמסתמא הרגישו הבעלים בנפילתם וכיון שאין
בהם סימן מתיימש. אכן אם המעות אינם מפורזות
ביאר השו"ע (שם בסעיפים יא-יג) דחייב להכריז
וכגון אם מצא צבור מעות, חייב להכריז. או כשמצא
שלשה מטבעות זה על גב זה והם עשויים כמגדל.
[דהיינו הרכב למטה והאמצעי רחב מן העליון], או
שהיו מונחים כסולם, [דהיינו רובו של אמצעי על גבי
תחתון, ורובו של עליון על גבי האמצעי] או שהיו אחד
מכאן ואחד מכאן ואחד על גביהם באופן שאם יכניס
קיסם ביניהם ינטלו בבת אחת, חייב להכריז, ע"ש.
אבל אם אין בו סימנים הללו, אפילו אמר "רשומה
היא בחותם מלך פלוני", או אפילו אמר: "שמי כתוב
עליה", אין מחזירין לו, מפני שמטבע ניתן להוצאה
ושמא הוציאה ומאחר נפלו ע"כ. אמנם בסעיף כ כתב
השו"ע דהמוצא ארנק ולפניו מעות מפורזים, הרי אלו
שלו. ואם מראים הדברים שהארנק והמעות של אדם
אחד ומהם נפלו, חייב להכריז, ע"כ. ופשט השו"ע
נראה "שמראין הדברים" שכתב הוא כעין המבואר
בסעיף שלפני זה והיינו כגון שנשארו מקצת מעות
בתוך הארנק וכן כשפני הארנק הם כלפי המעות ואין
לארנק מעצור שימנע מהמעות לצאת מתוכו ע"ש.
ואמנם מסתבר שגם שאר דברים שיהיו הוכחה שאכן
המעות הם של בעל הארנק, גם יועיל כדי לחייב את
המוצא להכריז, אכן בנידו"ד שאין המעות קשורות
לקבלה, ואין הוכחה שהכסף נפל מבעל הקבלה,
וכשם שממנו נפל הקבלה כך אפשר שמאחר נפל
כסף, על כן אם אין בצורת השטרות סימן כגון
שמקופלים באופן משונה וכיו"ב, הרי אלו של מוצאן.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

מן העולם - צריכים לחיות את זה.

איתא בשבת (י): "כי אני ה' מקדישכם" אמר הקב"ה למשה מתנה טובה בבית גזי ושבת שמה ואני מבקשה ליתנה לישראל לך ותודיעם, מדוע צריך להודיע, מדוע צריך לפרסם את מעלת השבת ולהודיע את ערכה? ממשיכים בעלי המוסר, מעשה בעני אחד שדפק על דלתו של רב אחד וביקש צדקה, לא היה לו מה לתת וחיפש ומצא בקופסת התכשיטים של אשתו טבעת פשוטה ואמר לו לך מכור אותה ותקנה לך מזון להחיות את נפשך, לאחר זמן מה הגיעה אשתו, וסיפר לה את אשר אירע והיא היתה המומה, כי טבעת זו אינה פשוטה כלל, זהו יהלום ענק ולא זכוכית, רץ הרב אחרי העני וצעק אליו שיעצור, אל תחשוש לא אקח לך את תרומתי ואין אני רוצה אותה בחזרה, אלא דע לך שאינה טבעת פשוטה אלא אבן יקרה מאוד, אני רק רוצה שתדע את ערכה האמיתי ואל תמכור אותה בזול.

זה שהקב"ה רוצה להודיע שידעו כולם את ערכה הרב והעצום של השבת לא למכור אותה בזול, שעה של תלמוד תורה בשבת כאלף שעות לימוד בימי החול (ובכלל כל מילה של לימוד תורה יקרה היא מפנינים כל חפצים לא ישוו בה - ותלמוד תורה כנגד כולם), כל האוכל ג' סעודות בשבת ניצול מחבלי משיח ומיסורי מלחמת גוג ומגוג, צריך לדעת את ערך הדבר כדי שנכיר בחשיבותו ואת מיקומו האמיתי כדי שלא נזבזב אותו על הבלים.

מובא בשולחן ערוך (אור"ח קג, ב) "אין בונים בית כנסת אלא בגובה של עיר ומגביהין אותו כד שיהיה גבוה מכל בתי העיר" בית כנסת צריך להיות במקום הגבוה בעיר אף על פי שתפילה צריכה להיות במקום נמוך שנאמר "ממעמקים קראתיך ה'", אלא יש עניין לרומם את בית אלוקינו שהכל ידעו שהוא עיקר הבית של העיר לא שום מקום אחר.

לעומת זה מצינו בסנהדרין (סג): וכן הובא בהלכה "לא יאמר אדם לחברו המתן לי לצד עבודה זרה" שלא ישמע שם עבודה זרה על פיד, כדי לרחק עצמו ממנה ולא ליתן לה חשיבות כלל שלא נטעה ח"ו שיש בה ממש.

ולכן אמרו חז"ל שם "כל ליצנות אסורה מלבד ליצנות מעבודה זרה", ואע"פ שליצנות מידה מאוסה מנהגם של פלשתים, שאין לכת הליצנים חלק בעולם הבא, אלא שמתפקידנו לבנות את הרע ולפרסמו שהוא שקר כדי להעמידו במקומו הנכון, וכנגד זה צריך לפרסם את בית הכנסת את האמת להעמידו ברום העיר להכיר בחשיבותו. (אור ההר)

כשעלה רבי שמעון אצל אביו אמר לו, כך אמרתי לר' חייא וכך השיב לי, אמר לו: כל כך נתן ר' חייא הבבלי ממש וחשיבות לגיונים אלו של רומא עד שהשווה אותם לזבובים, לגיונים אלו לא חשובים כלום, אבל זבובין הקב"ה עושה שליחותו בהן שנאמר "והיה ביום ההוא ישרק ה' לזבוב אשר בקצה יאורי".

מדוע היה צריך רבי חייא לבזות ולהשוות את החיילים הרומאים לזבובים מאוסים? אלא שראה שרבי שמעון מתלהב ומתפעל מהם הושב שיש בהם ממש, רצה להראות לו ממש בעיניו למה הם שווים, פרסם לו את הדבר כדי שיכיר שהם שקר גמור ושווים כקליפת השום, זהו שעשו גם רבי וגם רבי חייא העמידו את היופי החיצוני במקומו הנכון אין מה להתלהב מחיצוניות הם שווים לזבובים ואף לפחות מהם, ואין בהם כלום. ויעוין עוד בתענית ז. במעשה עם רבי יהושע בן חנניה.

ה"חפץ חיים" ראה פעם אחת חילול שבת בכה ובכה, צריכים לדעת את החשיבות והערך של האמת ושל השקר, כשרואים עבירה צריך לבכות כדי להכיר באסון הגדול. הגמ' בברכות (לו): אומרת "כל האוכל בלי ברכה כאילו גזול את ה' והוא חבר לאיש משחית לירבעם בן נבט שחטא והחטיא את הרבים שאין לו חלק לעולם הבא", ויפלא מה אסון גדול כל כך רק שלא בירך, אלא שחז"ל רוצים שנכיר באסון הגדול של העבירה אפילו שלכאורה נראית כקטנה. לדוגמה - חז"ל דימו מצוות או עבירות לדברים מאוד מוזגמים כגון תלמיד חכם האוכל עם רשע כאילו עובד עבודה זרה, כל הכועס כאילו עובד ע"ז, המלכין פני חברו ברבים כאילו רצחו, לשון הרע כמו מכה רעהו בסתר, כל הגר בארץ ישראל יש לו אלוה, ואילו הגר בחז"ל אין לו, כל המחלל את השבת כאילו עבר על התורה כולה, ועוד כהנה דברים קיצוניים, אלא שחז"ל רצו לזעזע אותנו כדי שנכיר את עוצמת העבירה, מפני שאדם מטבעו לא מחשיב דברים אלו שנראים לו קטנים, אבל כלפי שמיא הם דברים עצומים ואנו צריכים לדעת זו. המשנה באבות (ג, יד) אומרת: שינה של שחרית, יין של צהרים, שיחת הילדים, מוציאים את האדם

להעמיד את הרע במקומו הנכון

"הלא כל הארץ לפניך היפרד נא מעלי אם השמאל ואימינה ואם הימין והשמאלה" (בראשית יג, ט).

לאחר שחוזרים אברהם אבינו ולוט מארץ מצרים, נעשה ריב בין רועי אברהם לרועי לוט, ובגלל מריבה זו הם נאלצים להיפרד, אומר אברהם ללוט: "הלא כל הארץ לפניך היפרד נא מעלי אם השמאל ואימינה ואם הימין והשמאלה" (בראשית יג, ט), פירוש - אומר אברהם ללוט, היפרד מעלי אם אתה הולך לצד שמאל אני הולך לימין ואם אתה הולך לימין אני לשמאל, ובחר לוט ביופי החיצוני של העולם הזה על אף הקיקלול הפנימי שהיה לאנשי סדום ועמורה.

ויעוין ברבינו בחיי שתמה, אם זה הפירוש הנכון היה לו לומר ואשמילה ולא "ואשמאלה" אלא שהכוונה בזה שאני אשמאלה אותך כלומר שאברהם אומר ללוט: אם תרצה להיות בצד שמאל אני אלך לימין אבל אם תרצה להיות בצד ימין אני אשמאל אותך וישים אותך בצד שמאל (וכן הובא במדרש רבה מ"א ו' לחד פירושא).

ביאור - אברהם הוא צד הימין צד האמת "ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל", ולעומתו לוט הוא בחינה של שמאל, בחינה של שקר, ואם השקר רוצה להציג אותו בצד ימין כאילו הוא האמת, צריך בעל כורחו להעמידו במקומו הנכון שהוא משמאל, שנדע כבר ששם מקומו. שהרבה דברים באים באינטל של אמת אבל בשורש מהותם זה שקר, ולכן תפקידנו להעמיד את השקר את היצר הרע במקומו הנכון כדי שלא נטעה לחשוב אפילו בהרהור קל שיש בו משהו מהאמת.

אדם שמתעקש לעמוד בשקר שלו להראות פניו כפני צדיק שהצדק עימו, צריך להתרחק ממנו ולהעמידו במקום הנכון. ועל כן צריך כל אדם להזהר שלא להתפעל מענייני העולם השפל הזה עלמא דשיקרא, שכל הנאה בעולם הזה מרחיקה את האדם מהטוב הניצחי, כמובא בתנחומא (וישג ב').

מעשה באנטונינוס שבא לקיסרין ושלח אחר רבינו הקדוש והלכו עימו רבי שמעון בנו ורבי חייא, ראה רבי שמעון לגיון אחד מחיילי המשמר של אנטונינוס שהוא גבוה נאה ומשובח שראשו מגיע עד כתרת העמודים. אמר לו לרבי חייא: ראה כמה מפוטמים עגלים של עשיו. נטלו רבי חייא והוליכו לשוק והראוהו סל של ענבים ושל תאנים והזבובים עליהם, אמר לו: זבובים אלו ואותו לגיון שווים.

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אליהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

ימיהו בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

שרה בת נעמי

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

נייב בן משה

פריטים טמונים - פרשת לך לך

צאו למסע בעקבות רועי אברהם אבינו, ומצאו את 15 הפריטים המסתתרים בתמונה!

הפריטים שעליכם לחפש:

רשימת הפריטים:

1. מקל נדודים - "לך לך מארצך".
2. גמל - מסעו של אברהם לארץ כנען.
3. אוהל - מגורי אברהם בארץ כנען.
4. מפת ארץ כנען - הארץ שהובטחה לאברהם.
5. עץ אלון - "אלון מורה".
6. שדה חיטה - שדות הארץ.
7. עדר כבשים - מקנה אברהם ולוט.
8. זמם לצאן - רועי אברהם שמנעו גזל.
9. באר - השקיית המקנה.
10. גדר אבנים - גבולות השדות.
11. נהר הירדן - "כנר הירדן".
12. שער העיר סדום - מקום מושבו של לוט.
13. שק תבואה - הרעב בארץ כנען.
14. מטיל זהב - עושרו של אברהם.
15. תור מלך - ארבעת המלכים וחמשת המלכים.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

וְיֵהִי כְּבֹא אֲבָרָם מִצְרִימָה

אברהם אבינו מגיע למצרים ושרה אמנו מוסתרת בתיבה. התבוננו היטב ומצאו את 15 ההבדלים בין התמונות!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

פרשת דברים

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת דברים

בכתר, ומלא דרגה פחות, דהיינו בחכמה וכו' וידוע שבשם
ב"ן הייתה בריאת העולם.

ונמצא שיש ארבעה מלכים ועוד חמשה הרי הם ט'
מלכים דטומאה והיינו שהיו ז' מלכים דפרשת ואלה
המלכים אשר מלכו (פרק לו פסוק א) וכאשר נגדלו,
עלו בחינת ז' מלכים הנוכרים ונעשו ט' מלכים הנוכרים
החמישה והארבעה, לפי שבתחילה היו ז' מלכים דחג"ת
נהי"ם שלכל אחד ג' פרקין, ובצד הקל"י לא עלו לדרגה
מעל כל החג"ת אלא חסד וגבורה שב' פרקין עליונים
שלהם נעשה בחינת חכמה ובינה בלבד בלא דעת, לפי
שהדעת הוא המוליד וכו' ונמצא ט'. כך הסביר רבי ניסים
נעים נר"ו

ויש ללמוד מכך רק כאשר הגיע אברהם לארץ ישראל
בא נמרוד להלחם נגדו לפי שלקח את כל השפע לצד
הקדושה, שעל ידי מעשים טובים נעשה שפע לעם
ישראל רוחני וגשמי, ואז האומות מרגישים את חסרונם,
ורוצים להלחם בישראל, אבל אם יש תשובה ועלייה
רוחנית לעם ישראל, אזי עם ישראל הם נוצחים, למרות
שבאים עליהם מלכים יותר תקיפים וחזקים. ועוד יש
ללמוד מכאן את מעלתה של ארץ ישראל, כמה שפע
של קדושה מושכת על האדם, וכתוב ברמב"ן על ענין
זה של ארץ ישראל, שכל שאדם חושב ומעריך את
ישיבתו בארץ הקדושה, ומתחבר במחשבתו לקדושה זו,
כך קדושת ארץ ישראל משפיע עליו יותר ויותר אור
רוחני, שמקדש אותו, והרי הוא כמי שיש לו אלוה, דהיינו
שמחובר ליצורו ומתקדש בקדושת אור ה' של בחינה זו
גם כן.

וכל מלחמה זו של המלכים, רומזת לכל המלחמות עד
עולם, וגם למלחמה של דורינו דור עיקבתא דמשיחא,
וכמו שמצינו שאברהם ואליעזר נתגברו על כל צבאות
האלפים, בזכות האמונה! ויבוא עד דן ואמר חז"ל
שהגיע לזן חלשה דעתו, משראה את העגלים כמבואר
ברש"י והיינו שראה עד הבידורים של עיקבתא דמשיחא,
לפי ששבת דן שהוא השבת האחרון במסעות, שמברר
את הבידורים האחרונים ומאסף לכל המחנות, ולכן יעויין
במכתב של הרמב"ם לבנו (ויש אומרים שאינו מהרמב"ם)
שכותב על גוש דן שהוא מקום שיש בו הרבה בידורים
ורוח של פחות קדושה משאר ארץ ישראל יעויין אבל
על ידי מצוות התשובה והתעלות בתורה וירא"ש זוכים
ישראל לקחת את כל השפע ולגבור על כל שונאיהם
עד לתשועתם הגדולה בביאת משיח צדקנו ובניין בית
מקדשנו ותפארתנו אמן התורה וברכה לרבי ניסים
נעים שליט"א שמלמד אותנו יהי רצון שיוכה לראות נחת
דקדושה מכל יוצאי חלציו אמן.

במבחן של העולם הזה לפני השם יתברך, וברגע שאנחנו
מתרגלים בכל עת לשאול את עצמינו, מה כעת ה' יתברך
רוצה שנעשה כעת, ואנחנו פועלים על פי מה שיד שכלנו
מגעת לדעת את רצונו יתברך, הרי אנחנו עומדים בנסיון
של העולם הזה, ומכניס אנחנו את עצמנו לעולם שכולו
ארוך וטוב.

וכאשר הגיע אברהם אבינו לארץ ישראל קיבל את כל
השפע הרוחני של ארץ הקדושה, וזכה לתקן תיקונים
ויחודים גדולים בעולמות העליונים, לאין שיעור, והוריד
שפע וברכה לעולם מתוקף הקדושה, ומחמת שכל
השפע החל להגיע לאברהם ולא היה יכולת לצד הקליפה
לינק, על ידי שהיה אברהם מוריד השפע בארץ ישראל,
לכן קם נמרוד הרשע ראש הקליפה, לנסות להילחם
באברהם, וכפי שידוע שכל מטרת מלחמת ד' המלכים
היא ליצור לשבות שבי מהקדושה של אברהם או להורגו,
וזהו הסיבה שלא קם נמרוד על אברהם בהיותו בחרן, על
אף שהיה יותר קרוב למקומו, לפי שרק כאשר הגיע לארץ
ישראל ראה נמרוד שכל השפע מגיע מצד אברהם אבינו,
ובטן רשעים תחסר דהיינו שיוצאים אט אט כל יצוצי
הקדושה מהקל"י ולא נשאר להם שפע כלל. ועל כן החל
לסובב סיבות כיצד להלחם באברהם בחיר' ה'.

וזהו הסיבה שאע"פ שד' המלכים היו מלכים גדולים
ומפורסמים, הגיעו ממרחק רב להלחם עם החמשה
מלכים הקטנים שאין כלל כבוד לנצחם, לפי שעיקר
מטרת הד' מלכים היא לתפוס את אברהם ולכן גם שבו
את לוש וכמבואר במדרש תנחומה שכל מטרתה הייתה
להזיק את אברהם אבינו ונמרוד הרשע שידע שאברהם
לוקח כל השפע לצד הקדושה לאחר זכר את הצלתו
מאור כשדים ניסה בכל כוחו להרע לאברהם ולכן בא
מרחק אלפי קילומטרים להילחם באברהם בחירוף נפש.

אלא שהיה דבר שמעט מונע מאברהם להוריד את השפע
והיינו חברותו עם לוש, לפי שכל עוד שהיה מחובר לוש
לאברהם היה ללוש יניקה מהקדושה, וכשנפרד הפסיקה
היניקה ועל ידי שלא היה לקל"י יניקה מהקדושה של
אברהם, ובפרש שהיה גם בארץ ישראל, וגם נפרד מלוש
נהיה הפרדה בין המלכים לפי שלמלכים כולם אין חיות כי
אין שפע לטומאה, וניהיה בהם פירוד כי בעת שהיה להם
יניקה לא היה בהם פירוד ולכן רצו לשבות את אברהם
ומטעם זה הם לקחו את לוש בשבי בכדי שיעזילו חלילה
לשבות גם את אברהם שזמן שיצא לחלצו. וזהו הסיבה
שכאשר ניצח אברהם את ד' המלכים עדיין רצה מלך
סדום שהעזילו אברהם לשלם לאברהם מפני שרצו על
ידו להינק מקדושתו אולם אברהם בעמידתו האיתנה לא
נתן לזה כלל.

וידוע מה שכתוב בדברי רבינו האריז"ל ש-ד' המלכים
והחמשה מלכים ביחד תשע הם במרכבה של הטומאה
כנגד שם הויה דב"ן במילוי ההין כזה יוד הוה וזה שיש בו
ט' אותיות, והאותיות של הפשוט, דהיינו שם הויה ללא
המילויים כביכול כנגד ד מלכים, ואילו החמישה מלכים
הם היו כנגד ה' אותיות של המילוי דשם ב"ן הנוכר, ולכן
היו הם מלכים יותר קטנים וחלשים לפי שידוע ש'פשוט'

כתב הרמב"ם (הלכות ע"ז א ג) שכאשר היה אברהם אבינו
קטן החל לחקור אחר הנהגת העולם וכן ארבעים שנה
הכיר אברהם את בוראו ובכס"מ שם כתב שבזה מיושבים
דברי חז"ל שמסכת נדרים (לב). נאמר בן ג' שנים ואילו
במדרש רבה נח נאמר שלרש לקיש בן ארבעים ושמונה
שנה הכיר את בוראו ולגירסת הרמב"ם צ"ל בן ארבעים
שנה (כ"כ הכס"מ אולם יש להקשות שגירסת מ"ח שנה
הכיר אברהם את בוראו מובאת כמה פעמים במדרש רבה
וגם בתנחומא ובילקוט ובפסיקתא ויש אומרים בפסיקתא
בן נ' שנים)

וידוע שנחלקו האמוראים במדרש האם נסיון העקדה
הוא הגדול או נסיון לך לך, והמסקנה שהעקדה הוא
הנסיון הגדול יותר. ויש גם מחלוקת מה נמנה מ' נסיונות
וכי' יעויין גם במפרשים על המשנה באבות (ה ג). ועל
כל פנים, יש מפרשים שאומרים שלאברהם אבינו לא
היה לו נסיון כלל לשמוע לדבר ה', כי היה מבוטל מכל
וכל כלפי הי"ת והיה דבק בהי"ת, וראה את יד ה', ושכל
אמרי ה' בנבואות אליו יתקיימו, וראה יד ה' במכות פרעה
ואלימלך על דבר שרה אשתו וכו', אלא כל נסיונו היה
כמאמר הצדיקים "חורני ה' דרכך אהלך באמיתך" אין
לו כל שאלה אם ילך בדרך רצונו יתברך אלא רק לדעת
את דרכו, וידוע שאברהם אבינו קיים את כל התורה
והנהיג את התורה לעולם שהתורה כולה רחמים וחסדים
גדולים, ואע"פ שנסיון לך לך בימים ההם אינו כמו זמנינו
בכלל, לפי שבימיהם היו אנשים הורגים וחומסים או
רוצחים את האורחים ונשיהם, והיו כנופיות כנופיות ומי
שהולך ממקומו ספק גדול מאוד אם יחיה וישרוד, מ"מ
אין לאברהם נסיון להרוג את עצמו לכבוד הי"ת שהרי
הוא בטל ומבוטל אליו יתברך, אלא הנסיון היה חיבוט
הנפש בשאלה מה לעשות ומה היא רצון ה' כאשר מקבל
בנבואה ציווי מהי"ת לעשות מעשה של חילול ה' בל'ך לך'
שעזוב את אביו הזקן, והוא מנוגד לכל התורה המוסרית
שהיה מודיע לרבים כל ימיו, שהרי היה מודיע לכולם
שיש בורא לעולם וחייבים ללכת בדרכי הישר ובכלל זה
לסייע ולכבד את האבות מצוות כיבוד הורים, ועל כן היה
לו נסיון כיצד יחלל שמו יתברך.

וגם בנסיון העקידה הנסיון היה כיצד יחלל שמו יתברך,
שהרי עתה יאמרו כל ציווי ה' שהיו יפים ונאמנים, והם
ברכה לעולם, עתה רואים ציווי הנוגד לכל מוסר ולכל
הגיון ויש בזה חילול ה', ולכן היה לו נגיעות בדבר כיצד
לנהוג. אולם מצד נסיון העקדה שה' מצד אחד אמר לו
כי יצחק יקרא לך זרע ומצד שני אומר לעוקדו אין
לאברהם שאלות כלל, כי הולך בפשיטת אחר ה' ולא נכנס
בכבשי דרחמנא, אלא שהיה לו הספיקות והנגיעות הנ"ל,
אולם התגבר על נגיעותיו והחליט ללכת כפשוט דברי ה'
בנבואתו, ועשה הציווי כאשר ציווה ה' ללא כל שינוי או
הוספות הסברים שמשנים את משמעות דברי ה' כפי
אשר יטיה לב האדם.

וצריך לדעת שגם אם אין פשט הדברים נכון ומדיק
מספיק, שיתכן שהיה גם באופנים נוספים, מכל מקום,
היסוד הנלמד מכאן הוא, שכל רגע ורגע אנחנו עומדים

הזכות שלך להיות שותף!

מדי יום ביומו ניתן בבית ההוראה שע"י מוסדות המייש"ר
מענה לעשרות שאלות הלכתיות ורפואיות

בהכוונתו ובהנהגתו של מודנו ורבנו ראש בית ההוראה
מזכה הרבים בשיעוריו ובפסקיו הגאון הגדול

רבי ד"ר גבאי שליט"א

בימים הקרובים, בעזרת ה', ייחנך משכנו החדש של בית ההוראה
וניתנת לכם ההזדמנות להיות שותפים ברכישת הדיהוט והאבזור הנדרשים
ולזכות בהנצחה אישית לברכה ולהצלחה או לעילוי נשמת יקיריכם!

תאורה וחשמל
800 ש"ח

הנצחת הספריה
3,500 ש"ח

שולחן בית ההוראה
1,200 ש"ח

כסא בית ההוראה
1,500 ש"ח

ניתן לזכות להנציח את שם בית ההוראה!

לפרטים ולהשתתפות חייגו עכשיו:

הרב עמית גבריאלוב שליט"א 053-315-510